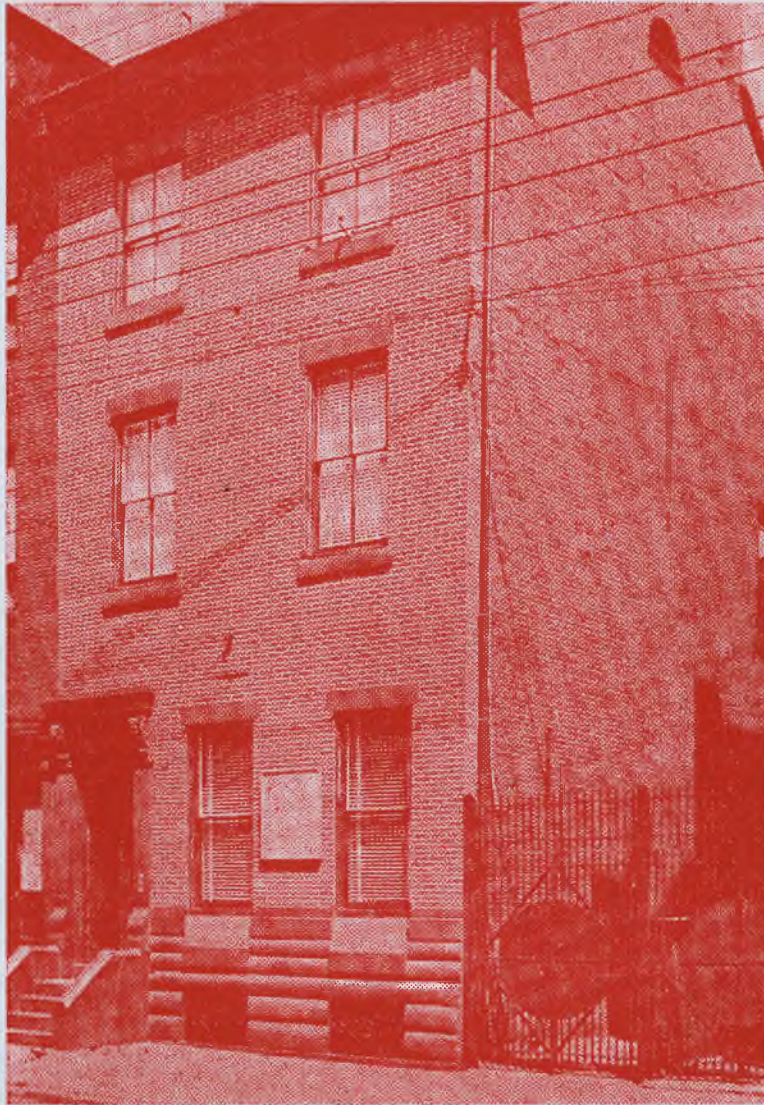

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Вересень

Ч. 8. 1955

September

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. ВЕРЕСЕНЬ, 1955 Ч. 8

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1955 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. SEPTEMBER, 1955 No. 8

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"**КАНАДА:**

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

КАНАДА:

Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036

ФРАНЦІЯ:

Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannettes
Paris 6
France

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia

З М І С Т

О. Лотоцька: Тридцять років	1	Н. Пазуняк: Цейлонський конгрес і ми	15
Крок за кроком	2	М. Біляк: Ювілей Організації Українок Канади	16
Л. Б.: У домівці нашого жіноцтва	3	Комісія ОН	17
Вгляньмо у працю містоголов США	4	Ювілейний зїзд ЛУКЖ	18
Г. Дмитерко-Ратич: Стежа на Поділлі	6	Історичний календар	18
Ст. Нагірна: Український Музичний Інсти- тут	7	Вишивана церковна скатерть	19
А. Б.: У мандри, у мандри	8	Thirty years	21
Л. Бура: У малярській робітні	9	О. Цегельська: Медведик Місьо	23
Із проектів на Конвенцію	11	О. Чернобицька: Цвіркуни	25
М. Дейко: Світлій пам'яті З. Сапівської	12	Програма XI Конвенції	26
Домашня заварювання	13	При громадській роботі	27
Перемо й перемо	14	Галина Лащенко: Заспівай, Бояне	30

На обгортці: Дім США у Філадельфії

Тридцять років

Перед нами шматок гарного полотна, на якому за 30 років нашито різних wzoriv, різними стібами й різними кольорами. Полотно — це тло життя української жінки в Америці, wzори це таланти а кольори це темпераменти вишивальниць. Найважливіше, що тло-полотно приїхало із Рідного Краю. Воно гарне, бо його привезли гарні люди. Чисті серцем, здорові духом.

Лежало воно в скрині нечинності, заки вишивальниці влаштували своє життя в новому світі, приманчивим, але й тяжким для нової людини без знання мови, звичаїв й обичаїв, для людини що із сонцем зміла говорити, бо при його світлі аж до сумерку з ним працювала. Знала вона й мову й місяця та зір небесних, бо зимою частенько стрічалася з ними за працею та на дозвіллі.

Коли перейшов буревій першої війни і видно було, що вороття додому не має, бо там нова неволя під новим займанцем, наша вишивальниця почала мріяти про wzори, що їх вона виведе на рідному полотні.

Із скрині бездільності виходить оце полотно і перші стіби на ньому. А взір ставить доро-

га, енергійна, розумна й привітна Ганна Чикаленко-Келлер, тодішня делегатка Союзу Українок Емігранток на Зїзд Міжнародної Ради Жінок у Вашингтоні.

Були це зразу тільки рисочки, потім хрестики а так і вибагливі стіби. Казала вона на жіночій вїчу в Нью Йорку, в травні 1925, що полотно-тло, хоч на чужій але вільній землі має мати характер український, без домішки чужого впливу, з вірою, любовю й надією що вишивка ця, організація українська, що її нахрещено Союз Українок Америки має бути відзеркаленням української жінки на Рідних землях, в усіх її прикметах, і має принести славу Рідній Землі.

І сказала вона 30 років тому, що так як стіби на полотні, зразу скромні і на око ненадто приманчиві, буде зачинатись праця в організації США. Зразу праця "просвітянська", з якої так залюбки тепер посміхаються люди малого діяпазону, а потім кроки сміливіші й ширші, пляновані, які виведуть США у американські, а то й міжнародні круги. Тоді, це полотно зашите гарними wzорами манитиме усіх людей культурного світу й тоді

США до певної міри сповнить своє завдання для Рідної Землі, її політично-визвольних змагань, її здорової пропаганди серед потуг світу.

Чи сповнив США свою роллю, ми самі Союзянки ледви чи можемо ствердити. Тяжко бути об'єктивним у ділах, які самі творили, не маючи перспективи віддалі. Це може сказати ясніше й краще українська спільнота по обидвох боках океанів, що була серіозно зацікавлена жіночим рухом в Америці.

Для перегляду цієї тканини wzoriv української жінки на чужині добре перейти ті діла що їх, тяжкою, спрацьованою рукою вона пляново поклала.

Подаємо їх перегляд. Вони світять, як wzори на нашому полотні впродовж років. І свідчитимуть про її вміння, хист та мистецьку душу.

А тепер із прибуттям нових сил із повним досвідом громадської праці і вищої освіти наша тканина-тло матиме ще кращі wzори з ширшими плянами та ніжнішими кольорами.

Нам здається, а ви самі перегляньте й розсудіть чи це справді ми наших 30 років не змарнували?

О. Лотоцька

Вітайте Делегатки і Гости

XI Конвенції Союзу Українок Америки

у Філадельфії

Крок за кроком

Після знаменного жіночого віча в 1925 р. в Нью Йорку почалося діяння Союзу Українок Америки з п'яти існуючих уже жіночих товариств. До них приєднувались інші, вже створені жіночі товариства, а то й творились нові клітини, що вже носили назву Відділів СУА. Ставили перші кроки у своїй громаді, влаштовуючи перші свої імпрези. Подекуди мусіли переборювати нехтє своїх чоловіків і громадського проводу. Та це мабуть загартовувало молодих діячок до жвавішої праці. У тому часі влаштовано першу виставку укр. нар. мистецтва в готелі "Астор" у Нью Йорку та створено Медично-Допомоговий Фонд для допомоги жертвам пацифікації у Галичині.

Час організаційної розбудови тривав від 1925 до 1932 р., коли то в травні 1932 скликано в Нью Йорку перший український жіночий конгрес в ЗДА.

До цього конгресу приступило вже 29 Відділів СУА. Він став першою маніфестацією українського жіноцтва в ЗДА, що притягнув також представниць із Канади та чільних американок. Виголошено ряд рефератів, в яких молоді українсько-американські діячки зайняли становище до різних сторінок життя у громаді. Зїзд дав перегляд сил і вплив віру майбутнє організації.

Праця починає широко розгортатись. Щораз більше жінок вступає у ряди Союзу Українок Америки, щораз більше Відділів освоюється. Жіноцтво стає чинником, із яким уже зачинає числитися українська громада. І справді — без участі Союзу Українок Америки ледве чи був би можливий український виступ на

обох світових виставках, у Шикагу 1933 і в Нью Йорку 1939. Кожна замітна подія українського життя викликувала живу реакцію СУА. Штучний голод 1932-33, розв'язання Союзу Українок у Львові, окупація Карпатської України, довели до протестаційної акції. Також у житті зорганізованого жіноцтва настала важлива подія — у 1937 р. у Львові засновано Світовий Союз Українок, якого членом став Союз Українок Америки.

У внутрішньому рості організації позначились теж нові осяги. Союз Українок Америки поділено на райони, створено Окружні Ради в Нью Йорку, Філадельфії і Дітроїті і переведено Окружні Зїзди.

Друга світова війна дещо сповільнила працю Союзу Українок Америки. Але вона не змінила становища СУА у громаді та громадського наставлення працівниць. СУА займався тепер воєнною допомогою, що її вимагали умовини. Але стежив пильно на воєнними діями і шукав звязку з краєм, що був тоді перерваний.

Закінчення II. світової війни не звільнило нашої Батьківщини, як усі сподівались. Навпаки — відділило нас від неї залізною заслоною. Поза межами її знайшовся великий жіночий актив, що вийшов на еміграцію. Хвилина вимагала негайного порозуміння. Несподівано для себе Союз Українок Америки знайшовся у становищі ініціативного чинника. Треба було дати почин до зустрічі і до спільного вияву.

Показалось, що СУА дозрів до того, щоб скликати Світовий Жіночий Конгрес. На його заклик відгукнулись усі жіночі організації, що діяли тоді у

світі. На платформі конгресу порозумілись усі і створили як кінечне об'єднання — Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій.

Одначе це не був одинокий почин СУА у тому часі. Його духовий ріст характеризують ще два моменти.

Ще в 1944 р. Союз Українок Америки почав видавати свою газету "Наше Життя". Друковане слово вже стало необхідним для цілей організації. Воно скріплювало і підносило її духові інтереси. Це й виявилось у рр. 1948-50, коли то завдяки пожертвам Відділів СУА удалось видати Твори Лесі Українки англійською мовою. Цей великий твір розійшовся по різних бібліотеках і відкрив зах. світові велетня нашої культури. Другим подібним ділом — це видання інформаційної довідки про українську жінку "Woman of Ukraine", що вперше появляється англ. мовою тепер, у наше 30-ліття. У 1000-ліття хрищення княгині Ольги появляється заходами СУА перша основна праця про неї. Це о. І. Нагаєвського "Рівноапостольна свята Ольга".

У тому ж часі завершилися наші звязки з американським жіноцтвом. Вже давніш ми навізували їх у різній формі. Оці довгі роки зустрічей і співпраці довели в 1949 р. до членства в Ген. Федерації Жіночих Клубів, а в 1952 р. до членства в Національній Раді Жінок Америки. Виявом того стала недавно участь голови СУА у конгресі МЖР у Гелсінкі.

Отже останнє десятиліття можемо назвати часом духового росту нашої організації. Окрім СКУЖ-у позначками його є — наша видавничка діяльність та навязані звязки.

У домівці нашого жіноцтва

Незабаром Дім СУА відчинить гостинно свої двері для делегаток СУА. Привітно блищать його вікна, синіє напис біля дверей. Центр життя, куди линуть думки й бажання Відділів. Тут, у просторих трьох кімнатах діє Централь — мозок і серце нашої організації.

Господарська референтка Централі п. Анна Сивуляк, завідує Домом. Він завдає їй трохи клопоту, це правда. Але гордощами сяють її очі, коли вона показує що придбано для Централі за цей короткий час.

Починаємо від залі. На гладких стінах висять "Мадонна" Кивелюка, портрети Наталі Кобринської й Лесі Українки. По середині довгий стіл для зустрічей і засідань. Є ще бюрко голови, що перемінюється для наради в президіальний стіл. У сінях ще є складані крісла і столи, на випадок якоїсь гостини чи більшого зібрання.

І справді — зала може вмістити легко 50 осіб. Товариські сходини, нарада чи святочний обід — чергуються тут часто. Гладкі сірі стіни з червоними, "запасковими" драперіями, гуцульські вази з квітами, картини — творять приємне естетичне тло.

Дальші кімнати Централі — це робітні. В одній із них канцелярйне приладдя, шафа з числами "Н. Ж.", скриня з етнографічною збіркою. Тут же відбуваються менші засідання, працюють референтки з машиністкою. У другій є картотека "Н. Ж.", полиці з архівом СУА, машинки до писання. Тут працює адміністрація нашого журналу.

Устаткування цих кімнат походить ще з перших часів Централі. Воно доповнене кількома картинами та гуцульською керамікою.

Приходимо до кухні. Вона світить чистотою, як і годиться в такому будинку. У білих закритих шафах уся потрібна посуда — тарілки, тарілочки, чашки, підставки, склянки і келихи. Внизу зберігаються баняки й

ринки. Є дві касети з повним комплетом столового срібла. Все, що потрібне для приладження меншої й більшої гостини.

— Все це придбали ми вже по закупі Дому, пояснює госп. референтка. Треба, щоб усе було під рукою і членки не мусили приносити з дому. Тоді значно легше перевести гостину, хоча й так коштує вона досить праці!

Треба подивляти зразковий порядок.

— Ще нам дещо бракує, зауважує п. Сивуляк. Наприклад не маємо ще власної леднички, а така конечно потрібна для перехови харчів. Та й для більших гостей ця кухня надто мала. В тій цілі ми вмонтували ще одну кухонну плитку в пивниці. Там є кухонний злив і багато робіт, як кручення голубців чи ліплення вареників може там відбуватись. Тільки колись пізніше треба би получить пивницю з кухнею кухонною вікном.

Здається, що оглядини Дому

закінчені. Ні, п. Сивуляк провадить ще до городу. Тут приміщений просторий рундук, а на ньому вигідні крісла. Звідсіля вид на город. По середині велике, кріслате дерево, багато зелені і квітів.

— Тут найприємніше зустрітись у невеликому гурті, розкаже господарська референтка. Нераз на закінчення більшої гостини переходимо на ганок, або до городу.

Невеликий мешкальний простір, а стільки в ньому дбайливости, тепла й краси! Здається, що всі повинні чутись щасливими, що можуть у ньому зустрічатись і працювати. Самі стіни промінюють якийсь привітний, дружній настрій.

— Але є й клопоти! каже господарська референтка. Тісно нам у цих трьох кімнатах. На зустрічі й сходини вони вистачають, але музейної збірки не маємо де розложити. Горішні поверхи зайняті комірниками. З доходів оплачуємо моргедж та кошти Дому.

(Закінчення на ст. 8)

Кімната сходин у мешканні Централі СУА. Під стіною бюрко голови. Посередині стіл нарад. Направо на стіні портрет Лесі Українки. При стіні шафа з дереворізьбою.

The reception room in the UNWLA building

Стефанія Пушкар
1-ша містоголова СУА у Філадельфії
Stephanie Pushkar
1st Vice-President of UNWLA,
Philadelphia

СТЕФАНІЯ ПУШКАР, ФИЛАДЕЛФІЯ

В осідку Централі СУА містоголова діє тільки у відсутності голови і тоді вона виконує всі обов'язки голови.

Зате вона може підшукати собі нові ділянки праці й такою став для теперішньої містоголови музей народного мистецтва.

— Коли закуплено Дім СУА, першою моєю думкою було — чи буде там місце на музей? І справді — в гарному будинку з добрим освітленням здавалось найкраще розложити нашу етнографічну збірку. Та це не вдалось відразу, бо дім невідпачений і треба було обмежуватись із місцем.

— Підготовні заходи до упорядкування нашої збірки вже можна було почати. Це є опис кожного предмету, ствердження його походження й історії. А щоб наш намір став популярний в усіх наших скупченнях, створено комісію музею, яка складається з представниць усіх наших центрів у ЗДА. Комісія працює тепер над пляном збірки і з нагоди Конвенції його подасть до відома.

— Мушу сказати, що помимо

Вгляньмо у працю

того, що наші заходи щойно в початках, маємо вже прихильний відгук на них. Уже напливають пожертви від поодиноких осіб і організацій. І так в останньому часі Відділи СУА в Дітроїті закупили й прислали старовинну сорочку з Полтавщини, а Оксана Лятуринська прислала для музею збірку своїх писанок. Наші скарби ростуть!

— Ясно, що це лиш початок. Потрібно ще дуже багато зусиль і праці, а також гроша, щоб наша етнографічна збірка стала справжнім музеєм. Тут треба якнайбільше ентузіястів того діла, що розуміють вагу і потребу такого музею на сході Америки. Оцих ентузіясток дадуть нам Відділи СУА, коли почують про плян праці та побачуть початок музею, що вже розгортається у Домі СУА.

КАТРИЯ ПЕЛЕШОК НЮ ЙОРК

Союз Українок Америки постав колись у Нью Йорку. Нічого дивного, що має тут давню традицію і признане місце у громаді. І хоч Централья потім перенеслась до Філадельфії, проте перші Відділи СУА та їх надбудова — Окружна Рада діють у Нью Йорку.

— Які особливості нью-йорського терену? Нью Йорк — це рухливий осередок, де життя переливається різними струями. Правда, воно зосереджується в Обеднаному Комітеті м. Нью Йорку, де я репрезентую 1 Відділ СУА. Тут збігаються всі акції, звідсіля виходить також не одна ініціатива. Наприклад піддержка Народного Фонду, закуп уділів на Народній Дім та й інші поважні акції. Праця в його комісіях займає мені багато часу. Та й поза Обеднаним Комітетом співпрацюю як містоголова СУА в деяких акціях. Наприклад у Комітеті Будови Школи св. Юрія, що оформився недавно тому.

— Поза вкладом праці треба також пильнувати й репрезен-

тації зорганізованого жіноцтва у нашій громаді. Свою участь треба маніфестувати в важливих роковинах, святах та зіздах.

— Питається про головні події нашого терену? У жіночому житті це були — Міжнародня Жіноча Вистава і 70-ліття жіночого руху. Як одне, так і друге вимагало всієї нашої уваги. Правда, обі події дуже різні. Жіноча Вистава відбувається щороку і є розваговым підприємством, що дозволяє показати зразки нашої культури та поширити деякі відомості про Україну серед широких мас Нью Йорку. Це можна назвати пропагандивною службою нашого жіноцтва. Натомість 70-ліття жіночого руху — це момент застанови про здобутки й осяги української жінки. Влаштується не часто.

— Але і в нашій організації були в цьому часі замітні події. Окружна Рада СУА в Нью Йорку посвятила восени 1954 р. прапори для себе та всіх Відділів Нью Йорку. Це був величній момент для всього членства Нью Йорку

Катерина Пелешок
2-га містоголова СУА в Нью Йорку
Catherine Peleshok
2nd Vice-President of UNWLA,
New York

містоголов С У А

й околиці. Радісною була також хвилина засновання нового Відділу в Нью Йорку, що згуртував молоде, новоприбуле жіноцтво до праці. Врешті по довгому часі відбули ми в Нью Йорку Окружний З'їзд, що дав нам корисний обмін думок і перегляд сил нью-йорського терену.

КАТЕРИНА ХОМЯК ДІТРОЙТ

Зорганізоване жіноцтво Дітройту відзначається віддавна великою активністю. Звідтіля вийшов не один корисний почин, що прийнявся в українсько-американському житті. Наприклад першу виставку української преси і книжки влаштувало жіноцтво Дітройту. нах С У А.

Містоголова С У А в Дітройті, п. Катерина Хомяк, обширно відповідає на наші запити. Яка особливість дітройтського терену?

— Маємо декілька жіночих організацій з різними, а то й однаковими завданнями, але всі

Катерина Хомяк
3-тя містоголова С У А у Дітройті
Catherine Chomyak
3rd Vice-President of UNWLA,
Detroit

ми працюємо в повній згоді. Деякі почини чи імпрези переводимо спільно, як Злучені Жіночі Організації м. Дітройту. У тому об'єднанні я займаю становище містоголови. Тепер заходимося коло видання пропаятної книжки про нашу працю.

— Із цього впливає також наше становище в громаді. Коли творилась Федерація Українців стейту Мишиген — то зорганізоване жіноцтво співдіяло при тому. Від того часу Відділи С У А мають там свою репрезентантку. Всі важливі акції в Дітройті відбуваються при активній співучасті Відділів С У А. Наприклад маніфестація з нагоди роковин голоду, український день в Інтернаціональному Інституті, Українсько-Американська Культурна Фундація для підготовки катедри української мови ітд.

— У житті зорганізованого жіноцтва було кілька замітних подій. Перш усього переведення Х. Конвенції С У А, що стягнула все активне жіноцтво ЗДА до нашого міста. Молодеча сесія зєднала нам тут роджену молодь та притягнула замітні одиниці зпоміж них до співпраці. Х. Конвенція стала також доказом нашого значення, коли управа міста заманіфестувала в нашу честь, а губернатор стейту прибув на наш бенкет.

— Окрім того влаштували ми свято 70-ліття жіночого руху спільно з усіма жіночими організаціями Дітройту, на яке прибули чільні американські діячки. У грудні 1954 вітали ми голову С У А Олену Лотоцьку, щоб вислухати її звіт про конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Гелсінкі.

— Питаєтесь про внутрішні події на терені С У А? Тут мушу підкреслити роль Філії Союзу Українок Америки. Вона складається з делегаток Відділів та членок Головної Управи і під проводом своєї голови п.

(Закінчення на ст. 10)

Анастасія Хариш
4-та містоголова С У А у Шикаго
Anastasia Charysh
4th Vice-President of UNWLA
Chicago

АНАСТАСІЯ ХАРИШ, ШИКАГО

Союз Українок Америки в Шикаго відзначається незвичайною ініціативою й сміливими починами. Це ж тут навязались взаємини з жінками інших національних груп зі сходу Європи! Це ж тут іде перша й одинокі радіопередача жіночої організації! Як кожного разу, так і тепер Шикаго матиме про що звітувати.

— Особливості Шикагівського терену? — Політично-партійна температура тут мабуть гарячіша, як деінде. Треба багато такту й виrozumіння, щоб зберегти нейтральність і добрі взаємини з усіма. Про це голова жіночої організації мусить завжди пам'ятати. Репрезентую в гром. комітетах Шикаго всі Відділи С У А, а також у Федерації стейту Ілліной. Беремо участь в усіх імпрезах та акціях нашої громади.

— Питаєтесь про головні імпрези С У А? Це наша щорічна участь в імпрезі "Різдво кругом світ" в Музею Мистецтва і

(Закінчення на ст. 10)

Стежа на Поділлі

(Спогад сперед 40 літ)

Серпень 1915 р. Українські Січові Стрільці лежать на най-дальше висунених позиціях між Стрипою й Серетом.

Стрільців покинула зневіра, яка огорнула їх після втрати Галичини, а перемога на Маківці додала сили і стрілецтво рушило з гір, як весняна повінь. Після горлицького пролomu почався відворот московського війська. На лінії Болехів-Лисовичі - Гузіїв - Гошів розгорівся бій, під час якого багато стрільців попало в полон. Але врешті перемогли й тут. Аж над Зол. Липою під Заваломом і Марковою простояли УСС більше місяця. Там згинув молодий письменник четар Балюк із сотні Дм. Вітовського.

Але офензива продовжувалась на цілій лінії і в погоні за ворогом Стрільці опинились на просторих ланах Поділля.

Так застав нас серпень 1915 року. Як сьогодні бачу ті розлогі поля, перерізані глибокими яругами! На переді нас, тільки трохи на ліво село Заздрість (звідкіля походить митрополит Сліпий), а зправа позаду село Дарахів. На переді дещо на право село Бернадівка, що вже притикає одним кутом до Серету. Перший курінь УСС зайняв становища між селами Заздрість-Дарахів-Панталіха. Одна сотня від одної якого пів кілометра, отже правильної розстрільної не було. Наша сотня Чмоли була ніби в запасі, але якого пів кілометра навкис між сотнями. Направо від нас за Дараховом стояв полк мадярів і чехів, а наліво у напрямі Настасова й Людвиківки II курінь УСС.

Нашвидкуруч ми окопались. Рили в землі рівчачки, неначе гробики, щоб можна було покластись рівно з землею. Над ними ставили кілька снопів вівса, щоб маскували. Воно хорошило також від дощу і холоду вночі. Тож ми раді були тим снопам, хоч остюки з вівса по-

залазили за шию й у волосся й кусали немилосердно.

На нашому відтинку був позірно спокій. Однак стежі ходили в різні сторони, щоб розглянути терен та приносити відомості. Врешті прийшла черга йти на стежу й на наш рій. Напряма село Бернадівка. Стежу провадив тов. Лаврентович. Ішло нас сім — окрім провідника ще Григоращук, Ільницький Мельничук і я, дальших не пам'ятаю.

Ідучи здовж наших сотень ми розмовляли, але коли увійшли в яр, що провадив до Бернадівки, тоді вмовкли. Порозумівались тільки знаками, бо в сотні повз які ми проходили, сказали нам, що москалі є в віддалі яких 1-2 км. і що вони теж висилають стежі. Що ближче до Бернадівки яр глибшав і ми подвоїли обережність.

Врешті перша хата Бернадівки! До хати була приставлена драбина, а на покрівлі чоловік поправляв стріху. Провідник вислав одного зі стрільців, щоб засягнув "язика". Той повернувся з вісткою, що тепер москалів немає в селі, але вони приходять рано і ввечорі. Тож ми увійшли на подвіря. Господар зліз із даху, посходились близькі сусіди, почалась розмова.

Коли селяни почули, що це стежа УСС, почали розпитувати про війну, про наші наміри. Та провідник наглив, щоб посуватись дальше. Селяни остерегли. У другому кінці села можуть бути москалі, а вони йдуть стежею щонайменше 20 люда. А старенька бабуся, що стояла збоку, підперла рукою підборіддя й каже:

— Ой, дітоньки, ви такі молоденькі, шкода, щоб вас москаль побив! Він кажуть у тому фільварку є! І показала рукою на панський двір, що розкинувся під горбком у другому кінці села.

І дійсно у дворі був якийсь рух. Та йти туди в такому мало-

му числі не було змислу. Провідник стежі видав наказ привітати москалів сальвою. Ми поспирали кріси на пліт, щоб цільніше стріляти і віддали три сальви. Тоді впав наказ до відвороту. Поволі почали ми сходити на стежку, якою сюди прийшли. Але ось жінки несуть масло на капустяному листку, а другі знов хліб, яйця, сир. А бабуся хрестить нас і каже:

— Най вас Бог провадить, дітоньки!

Незабаром повернулись ми до сотні. Провідник зголосив сотникові наші помічення. Раді, що сповнили свій обов'язок і так гарно зустріло нас село!

Тільки сіли полуднувати, коли новий наказ! Гарматний вогонь на правому крилі довів до заломання лінії (чехи піддались). Наказано загальний відворот в напрямі Соколова над Стрипу. А нашій сотні припало крити цей відворот!

Я й не зясовувала собі тоді, що не значить. Мене цікавив сам порядок відступу, що проходив на наших очах. Московські гранати падають перед сотнями, що відступають на право й на ліво. А сотні виринають неначе духи із куряви землі й диму і сунуться дальше. Через наші окопи проходив сотник Сушко попереду своєї сотні. Ось упала граната і стовп куряви й диму закрив його й сотню зовсім. Я думала, що вже пропали! Але дим розходитьсь, а вони як зяви вилазять задимлені й заповорошені і сотник Сушко знов показує їм напрям.

Коли вже відступ кінчався, я освідомила собі, що ми ще не маємо право рушитись. Яке це неприємне почуття! Але нічого не вдіеш — приказ є приказом! Прилипаємо до землі, немов бажаючи вросли в неї. Коли сотні перейшли, ми почули, що свистять крісові кулі. Значить, ворог уже близько. Тоді вже прийшов наказ відступати й для нас. А тут рівнина кругом, збіжжя з поля вже забране,

Український Музичний Інститут

II.

(Докінчення)

Калина Чічка-Андрієнко
вчителька фортепіану в Укр. Муз.
Інституті у Нью Йорку
Kalina Chichka Andriienko
piano teacher in Ukrainian Institute
of Music, New York

лиш подекуди ще овес і картопля. Що ж, треба бігти! Біжиш і падеш, встаєш і падеш, а кулі свистять довкруги, як докучливі джмелі. Простір невеликий, а здається тобі милою! Все тяжить немилосердно: наплечник давить, як гора, а кріс обриває руки. Бачу дехто кидає хлібник, але кріс кожен береже.

Біжимо й шукаємо оком найменшого закриття. Он лан картоплі здавалось улегшити нам відворот. Та де там! Правда, коли падеш, то й справді нічого не видно, бо картоплиння закриває. Але бігти невимовно важко, бо заплутуєшся що хвилини важким військовим взуттям у рослини.

Та врешті добігли ми до якогось хутора недалеко Панталіхи. Там уже чекали нас кухні з обідом. Та не було коли пообідати, бо козаки напирали. Відстрілюючись, ми дальше відступали у напрямі Соколова на приготовані позиції.

Так пережила я свій перший відступ в УСС...

Ганна Дмитерко-Ратич

До молодших педагогічних сил УМІ у відділі фортепіану належить Калина Чічка-Андрієнко та Галина Мирошниченко.

Калина Чічка-Андрієнко, дочка відомого співака Кліма Чічки-Андрієнка, студіювала в державній музичній академії в Берліні, де здала з відзначенням педагогічний іспит із гри на фортепіані. Переїхавши до Відня, студіювала в "МузикшULE", де рівночасно була асистенткою. У Мюнхені продовжувала науку у славного піаніста проф. Пембаура, який уважав К. Чічку-Андрієнко найкращою своєю ученицею за три роки своєї науки в "ГохшULE".

Повернувшись до краю, вчила гри на фортепіані в Укр. Муз. Інституті в Коломиї. У міжчасі брала доповняльні лекції у В. Барвінського та Р. Савицького у Львові.

У Нью Йорку працює в УМІ та з великим успіхом виступає як піаністка та акомпаніаторка на українських імпрезах. Рівночасно дає лекції гри на фортепіані у приватній американській школі "Рудолф Штайнер-Скул".

Галина Мирошниченко закінчила УМІ в Нью Йорку у класі проф. Савицького. Крім того вона вже третій рік студіює заочно в американській музичній консерваторії в Шикаго, яка дасть їй диплом вчительки фортепіану в американських школах. Головну увагу в цій музичній консерваторії звертається на методику гри на фортепіані. Галина Мирошниченко дещо вже з успіхом примінює у навчанні своїх учнів в УМІ.

У відділі гри на скрипці талановитою представницею є **Аліса Бучинська**, знана українській публиці з високо мистецьких виступів. Студіювала в Мадриде у Зальцбургу, де й одержала диплом. Виступала на концертах в Австрії, Німеччині, Швейцарії, Італії, Бельгії, Франції та Америці. Аліса Бучинська була ученицею славних педаго-

Галина Мирошниченко
вчителька фортепіану в Укр. Муз.
Інституті у Нью Йорку
Halyna Myroshnychenko
piano teacher in Ukrainian Institute
of Music, New York

гів, як Альфред Вілкомірський, Ваша Пшігода, Жак Тібо та Тібор Варга.
Ст. Нагірна

ВИСТАВКА ОБРАЗОТВОРЧИХ МИСТКИНЬ

У зв'язку з XI. Конвенцією США відбудеться в Домі США перша виставка образотворчих мисткинь в Америці. Конвенційний Комітет діє у порозумінні з Об'єднанням Українських Мистців, які піддержують цей почин. До співучасті у виставці запрошено: Ольгу Гарасовську-Дацишин, Ольгу Дядилюк, Христину Дохват, Тетяну Душенко, Катерину Кричевську, Галину Мазепу, Юлію Миколайську, Марію Морачевську, Людмилу Морозову, Наталію Стефанів, Марію Тимошук і Ірину Шухевич.

Виставка відбудеться у залі Дому США. Відкриття її для делегаток і гостей Конвенції переведе голова США дня 4. вересня о год. 10 ранку. Виставка буде відкрита для публики в суботу дня 10. вересня і неділю дня 11. вересня від 10-5 год.

У мандри, у мандри ...

„Гори, сині гори, мов Карпати вони“.

У таборі юначок „Стрілецька пісня” рух та гамір. Від вчасного ранку викінчується підготовку та проводиться остаточну перевірку, хто візьме участь у дводенній прогульці, а хто залишиться в таборі. Бунчужна переводить перегляд наплечників, взуття та мандрівного вряду, інтендантка розподіляє харчі, а санітетка визначає хворих та слабосилих. Прикро їм, декотрі навіть витирають крадькома сльози, але трудно, на прогульку не підуть з огляду на стан їхнього здоров'я.

Нарешті 46 вибраних щасливців вирушає відвідати мандрівний табор у горах Кетскіл, у Віндгемі. Скоро мчить автобус, длються цісні, а перед нашими очима пересуваються краєвиди, що нагадують низький Бескид.

„Гори, сині гори, мов Карпати вони”, співають дівчатка, й автобус наповнює дружньо-сестрина атмосфера, імя якій рідна кров.

Пізно по полудні прибуваємо на місце, де десять обгорілих юначок під проводом референтки УГІЮ Тереси Шарко заложило І мандрівний табор на терені ЗДА „Писаний Камінь”. Оглядаємо їхнє господарство, що складається зі шести шатер, старанно побудованих та обкопаних. Одне з них служить за магазин а друге сповнює санітарну службу.

Десять камінців, уложених у коло, творять „стіл”, а на ньому велика свічка, привязана до стовпця, служить рефлектором уночі. Далеко внизу, захований джерелі „рефріджерейтор”, до якого крім господарів навідуються також серни і зайці.

Сміючись та жартуючи не заважуємо, що насуваються хмари, та починає падати дощ. Перші спостерігають це кухонні, та підбирають ріща під розвішену на паликах цельту, щоб не замокло.

Юначки з Іст Четгему поспішають з будовою шатер, бо дощ стає щораз густіший, а вітер сильніший.

Змокли наші наплечники, змокли й юначки. Щасливі тільки ті, що встигли збудувати шатра та захистились під ними. Інші з завзяттям кінчають шатра. Нарешті всі вже поховані від дощу. Помалу ущуває злива, а ввічливий господар п. Вовк привозить сухе сіно, яким юначки вистеляють шатра.

Втомлені та голодні радо підходимо до кухні, щоб одержати гарячі ковбаски та чай. Нарешті відразу міняється, знову сміються, висушуючи скарпички при вогні.

Всі вдоволені, що можемо відбутися запляновану купальську ватру внизу над річкою. Обряд починається, дівчатка кидають вінці на воду, співаючи при цьому „Гей на Івана, гей на Купала”.

Співають старі купальські пісні, скачуть через вогонь не тільки юначки, але також і гості, що прибули з поближких відпочинкових місцевостей. (Кобзарівка). Вітаємо теж довго-ождану гостю, що прибула на ватру, пл. сен. Г. Коренець, крайову референтку вишколу.

Пізно лягаємо спати, але вже рано о 6-ій год. підносимо прапор, снідаємо та вирушаємо в мандрівку. Цілью нашою є гора Беллеер, 3,375 стіп висока.

Скоро та справно мандрують загартовані попередніми мандрівками юначки. За ними вже такі осяги: гора Гангер, 4025 стіп, Плятав 3,870, Слайд 4,204. Але й наші юначки з Іст Четгему не хочуть залишатись позаду. Скорше ніж передбачено піднімаємось із малим лише відпочинком на гору Беллеер. Ми дещо розчаровані. Бракує вичікуваної далекої панорами!

Щойно вилізши на високу вежу, що збудована на самому вершку гори, можемо розглянути далекий краєвид. Обережно підходить гурток за гуртком зі своєю інструкторкою на сам вершок вежі, куди може вийти нараз тільки 6-8 осіб. Тому й розглянення краєвиду забирає нам багато часу.

Кухонні в міжчасі приготов-

ляють швидко обід, а споживши його та відпочивши одну годину, починаємо сходити з гори. По дорозі відвідуємо лещетарський зїзд, а зглядно кріселковий підїзд, Тангора, положений на збочі гори. Влітку уживають його для прогульковців, що бояться або не можуть користуватись власними ногами.

Перерізуємо навпростець залізничні рейки, а по годинному марші потоком вертаємось до місцевости Пайн Гил, звідкіля забирає нас назад автобус до Іст Четгем.

Помучені та голодні вертаємось до табору. Тут панує вже нічна тиша, тож вечеряємо на долині в кухні. Хоч втомлені, але усміхнені, сяючі задовільлям личка юначок вказують, що мандрівка на гору Беллеер залишиться в них милим спомином у серцях молоденьких пластунок. А. Б.

У домівці нашого жіноцтва (Закінчення зі ст. 3)

Сходимо до пивниці. Вона переділена сходами на дві частини. В одній із них — друга кухня а у другій різні сховки. Там міститься архів Централі, запас канцприладдя і кліші видавництва. Всюди зразковий порядок і чистота.

Та всеж таки — всі перешкоди можна буде з часом побороти. Що скорше, то краще! Скаже референтка народного мистецтва, яка хотіла б розложити уже свої скарби. Але загальна ціль домівки уже осягнена. Маємо свій осередок, в якому можемо прийняти своїх і чужих. Можемо свобідно відбувати наради й зустрічі. І врешті можемо плекати товариське життя, що в організації таке потрібне.

Тому треба всім членкам оглянути Дім СУА. Це вогнище час пригорне і загреє і вкаже нам, до чого нам треба дальше змагати. Бо власна домівка — це важливий етап, що його кожен більший осередок мусить досягнути. Л. Б.

У малярській студії

Сонце летється крізь чотири вікна у простору кімнату. Воно грайливо погідне, але не докучливе, бо ж відбивається в вершках дерев, що довкруги. Мяко освічує картини, що ними вкриті стіни. І відбивається у квітах, що пестріють усюди.

А в кімнаті гамірно. Гуторять групи людей, перекликаються. Он прийшли нові відвідувачі. З усміхом виходить напроти них господаря.

Це ж її день, її свято! Сьогодні відкривається мистецька робітня Людмили Морозової. Запрошені друзі, любителі мистецтва, учні можуть відвідати виставку картин у мешканні мисткині.

Велика кімната вся вкрита картинами. Вони поділені тематично: тут краєвиди, там портрети, а там знов квіти. Але є ще невеличка кімната поруч. Велика засклена стіна дає їй багато світла. Тепер ця стіна завішана і покрита меншими картинами. Це — краєвиди.

Важко це все охопити оком. Бо треба привітатись із господинею, перекинутись словом із знайомими. Треба відчути й висловити радість, що українська мисткиня зуміла себе виявити. У чужій Джамейці, серед нового оточення, що оцінило її талант.

І щойно коли ви освоїлись із гамором та випили “пончу”, що його розносять дбайливі учениці, можна розглянутись і в творах Людмили Морозової. Картина за картиною відкривається в них її світ.

Це передусім світ краєвиду. Від малих пейзажів Німеччини крізь великі стелові полотна аж до хмародерів, що сизіють у тумані — все це говорить своєю мовою. Дихає кольором, відгонить простором і говорить про ніжне вичуття тіней. Живе в ньому кожен мазок і кличе за собою.

Але зовсім інакші в неї квіти. Це могутні китиці, що розсаджують полотно. Горять півонії, палахкотять гвоздики, тремтять троянди. Аж надто

Людмила Морозова: Автопортрет
Self-portrait of the artist Ludmila Morozova who recently opened her studio and art gallery at Woodhaven, N. Y.

неспокоїно живуть вони серед просторів краєвиду.

Та є ще портрети. Он глядять очі молодої жінки, а тут знов якесь серйозне молоде обличчя. Все стримане, майже суворе. Десь поділась ніжність краєвиду й динаміка квітів. Мистець неначе сховався за чужий вираз.

Хочеться почати мандрівку наново. Потонути в краєвидах, віджити у квітах і шукати розвязки у портретах. Але в кімнаті прорідилося трохи. Є можливість поговорити з Людмилою Морозовою.

— Це був далекий шлях, відповідає вона мені на запит, як їй удалось за домовитись у Джамейці та відкрити цю робітню. — Я довго це підготувляла. Бо зразу приїхавши до Америки, почала, як усі інші — працювати “мапою”. Здавалось, що треба закинути всі мрії про мистецтво. Так мене попереджували. Але я не вірила. Випадок допоміг мені познайомитись із членами тутешнього мистецького товариства “Арт Сосаети”. Воно гуртує людей що люблять образотворче мистецтво і хотіли б вишко-

люватись у якійсь його галузі. Побачивши мої праці, вони запросили мене вчити в них малярства. Два роки я вчила цього безплатно. За той час "Арт Сосаєти" придбало власний будинок і в ньому вже маємо справжню школу. Тут я продовжую вчити вже як постійна вчительська сила.

— А як із цією робітнею, питаєтесь? Це знов один крок, що до нього я довго змагала. Бачите — відкриття робітні це у західньому світі немов задоволення мистця у певному середовищі. Мої друзі з "Арт Сосаєти" і мої учні мені піддержали в тому. Вони й допомогли мені влаштувати цю виставку.

Розмову нам раз-у-раз перебивають. Одні прощаються, другі складають побажання. З українською перехрещується англійська мова.

— Про дальші мої пляни, питаєтесь? Пані Людмила засміялась. Вони сягають дуже далеко, а разом із тим дуже близько. От, коли мене спитались учні, що я тепер забажаю, я сказала їм: роялю!

— А навіщо ж вам роялю? — здивувались.

— А щоб у цій великій кімнаті з моїми картинами ми могли сходитись і музикувати.

Дійсно, цей етап не надто недосяжний. Але скільки він говорить про духові потреби мистця! І про плекання цього середовища, що його сам собі створив!

Ще хвилина розмови. Довідаюсь, що Людмила Морозова є членом Обеднання Українських Мистців та Лонг Айленд Артїст Сосаєти. Що цю її виставку заміряє восени відкрити Обеднання у Літ. Мистецькому Клубі. І що можливо вдасться виставити дещо в американській галерії. У цьому піддержують її учні, що люблять свою "Фрості". Бо так вони перехристили її "холодне" прізвище на американський лад.

І знов Людмила Морозова пішла привітати нових гостей. Залунав її привітний голос, промайнула її висока постать у короні русих кіс. Мені пригадалась заввага, що її того ж

дня зробила молода малярка. "У Людмилі є щось варязького", сказала вона. "Але це варязьке таки з Києва..."

Дійсно, це може й розгадка її постаті. Варязький гарт і київська соняшність — ось що сполучилось щасливо в одне ціле. І дало свій вислід в цьому успіху, що ми його разом тут відсвяткували. Бо це не тільки її день, її свято. Ця мистецька робітня в американському морі — це осяг усіх нас.

Л. Бура

КАТЕРИНА ХОМЯК

(Докінчення зі ст. 5)

Ольги Шустакевич розгорнула повну активність. Завдяки цьому вдалось нам багато досягнути.

— Окрім того з радістю стверджую, що у грудні 1954 зорганізовано в Дітроїті новий Відділ СВА із новопривбутих жінок, що його очолює п. Зубаль. Цей 63 Відділ поволи розгортає працю і живається з сімєю зорганізованого жіноцтва. Рівнож удалось у тому ж часі створити новий Відділ у Флінт, Миш. Там є невеликий гурт жінок, що хочуть розпочати працю. Заходимось також коло створення Відділу СВА із наших сестер із центральних земель. Досі не вдалось цього здійснити, але в нас усіх велике бажання, щоб у рядах СВА обєднались українки з усіх частин нашої землі. Радісним переживанням для нас був Окружний Зїзд на весні ц. р. Ми перевели його по-новому, впроваджуючи комісію для кожної ділянки нарад. Членству це подобалось і ми думаємо тепер продовжувати цю нову форму.

— Наприкінці мушу зазначити, що в цих подіях я багато участі не брала. У тому часі я пережила важкий удар долі через втрату свого чоловіка і це унеможливило мені на довший час якунебудь громадську працю. Та Філія СВА і Злучені Жіночі Організації м. Дітроїту гідно виповнили свою ролю і затвердили місце жіноцтва у громадському житті Дітроїту.

АНАСТАЗІЯ ХАРИШ

(Докінчення зі ст. 5)

Промислу. А торік — це було свято 70-ліття жіночого руху. Як одне, так і друге вимагало напруги всіх сил. Та й було незвичайним успіхом української справи. Бо 70-ліття жіночого руху вшанували своєю присутністю сеніорка його Олена Кисілевська і голова СВА Олена Лотоцька. Окрім того прибула до нас вперше конгресменка нашого стейту Маргарита Стит-Чирч та інші американські діячки.

Було й декілька цікавих спроб. Це виступ на телевізії в користь Cerebral Palsy Drive та участь балетної школи нашої членки п. Шуть у фільмі студії "Cornett". Такі взаємини стараємось піддержувати.

— Питаєтесь про внутрішні осяги СВА? Такими були — відновлення Відділу СВА у Вест Пулман по 15 роках. Це дуже радісне явище, бо показує, що давні членки таки відчували потребу жити у гурті. Дальше — Окружний Зїзд СВА на весні ц. р. Він спонукав до живого обміну думок і скріпив співжиття між Відділами на терені Шикаго.

— Нові почини? І в цій каденції вдалось нам спробувати щось нового. Це курс української вишивки, що його перевів 22 Відділ СВА. Хотілось пригадати собі народні стіби і вивчити спільно народні взори. Також привчити до вишивки нашу молодь. Мушу сказати, що курс дав нам багато цікавих думок та відомостей. Раджу перевести його й по інших Відділах СВА.

Другий зшиток куховарської книжки

ГОРОДИНА Й ОВОЧІ

Упорядкувала
Наталія Костецька

Ціна 60 ц.
з пересилкою 65 ц.

Замовляти у Централі СВА
й усіх книгарнях

Із проектів на Конвенцію

Окружний Зїзд у Дітройті, що радив дня 26. березня, випрацював ще кілька проектів на Конвенцію:

1. Уліпшення виборчих методів

а) На наступній конвенції делегатки виберуть номінаційну комісію з 5 осіб, яка буде діяти до слідуєчої Конвенції.

б) Окружні Ради СГА висунуть кандидаток на різні уряди СГА до цієї комісії.

в) Номінаційна комісія виготовить на підставі того листу кандидаток, яка буде проголошена шість місяців перед Конвенцією в "Нашому Житті".

г) Згадані кандидатки внесуть на письмі короткі заяви із своїм життєписом.

г) Ця листа кандидаток буде офіційною виборчою листом Конвенції.

д) Під час Конвенції делегатки матимуть ще нагоду внести імена кандидаток з місця і ці імена будуть додані до офіційної листи.

е) Голосування буде тайне і виборчі листи отримають тільки управнені делегатки на Конвенції СГА..

є) Перед голосуванням Конвенція вибере з місця чотири делегатки для підчислення голосів.

2. Екзекутивна директорка

Щоб іти крок у крок із ростом організації пропонується, щоб наша організація застановилась над створенням уряду екзекутивної директорки. Екзекутивна директорка буде платною канцелярською силою в гол. канцелярії СГА. Її обов'язком буде полагоджувати організаційні й технічні справи організації, які, як показав досвід, розростаються. Встановлення уряду екзекутивної директорки дасть голові СГА вільну руку для організаційних поїздок, для зв'язків із другими жіночими організаціями у світі та для виконання інших важних організаційних функцій, без припинювання постійної організаційної і технічної праці в голов-

ній канцелярії СГА. На випадок довшої відсутності голови, екзекутивна директорка мала би право полагоджувати й вирішувати всі справи організації.

Екзекутивна директорка буде

вибрана Гол. Управою СГА, якої обов'язком буде визначити специфічно права, функції і обов'язки цього уряду, щоб оминати на майбутне всяких непорозумінь у головній канцелярії.

УКРАЇНКА ПРИВІТАЛА ПРЕМ'ЄРА БУРМИ

Під час недавніх відвідин прем'єра Бурми У Ну і його дружини у Дітройті привітала їх офіційно у заступстві мейора міста українка-раднa Маруся Бек. Прем'єра дуже зацікавив цей факт, що в часі відсутності посадника 2-мільоновим містом завідує жінка. В його країні це неможливе! Знов дружина прем'єра запрошувала Марію Бек відвідати Бурму, щоб бурмійські жінки побачили не тільки наслідки рівноправності, але й особистий політичний успіх української жінки в Америці.

Українська громадська діячка Марія Бек, раднa м. Дітройту, привітала прем'єра Бурми У Ну з дружиною, коли він гостював у Дітройті

Miss Maria Bek, councilman of the city of Detroit, welcoming Mr. U Nu, Premier of Burma, and his wife

Світлій пам'яті Зої Сапіцької

Минуло вже перше десятиліття з того часу, коли в кінці другої світової війни мученицькою смертю загинула Зоя Олексіївна Сапіцька — визначна працівниця на українській культурно-освітній ниві і разом з тим — активна та невтомна громадсько-політична діячка.

Народилась вона 17 квітня 1887 року. Високу освіту дістала в Москві на історично-філологічному факультеті Вищих Жіночих Курсів в 1906-11 р.р. Тоді ж познайомилась з студентом університету Віктором Сапіцьким і одружилася з ним. Уже в Москві разом із чоловіком брала вона постійну участь у студентських гуртках та українському хорі. В. Сапіцького, як національно-свідомого і активного українця, по закінченні університету не допущено до праці в Україні. Він дістав посаду інспектора дрібного кредиту в банку м. Саратова, куди молоде подружжя й переїхало. Там вони стали центром, біля якого гуртувались численні поселені там українці — в тому числі чимало галичан — колишніх вояків австрійської армії, полонених під час першої світової війни.

З відродженням Української Держави укр. уряд призначив В. Сапіцького уповноваженим у справах досить великої української колонії в Саратові. Його називали тоді "українським консулом", а Зоя Олексіївна була незмінною його помічницею, що самовіддано працювала в усіх ділянках громадсько-політичного і культурно-освітнього життя тамтешніх українців.

За якийсь час В. Сапіцького викликано до Києва на працю при укр. уряді, а Зоя Ол. з маленькою донькою Лесею переїхала на Полтавщину до свого свекра — укр. священника. Через це вона не мала змоги виїхати на еміграцію разом із чоловіком, бо в момент виїзду вони були в різних кінцях України, а виїзд той, як відомо, відбувався спільно. Після того З. О. осели-

лась в м. Полтаві і почала викладати в укр. гімназії (пізніше — трудовій школі) ім. Ів. Котляревського, що була одним з найголовніших осередків плекання укр. національної свідомості і культури на Полтавщині. В численній, інтелектуально-багатій і на той час досить добре організованій громаді національно-свідомих українських науковців і педагогів м. Полтави, серед ще мало знайомих їй людей, Зоя Сапіцька дуже швидко придбала загальну приязнь. Висока і різнобічна освіченість, витончена інтелігентність молодої жінки, гармонійно повязана з тактовністю, щирістю і доброзичливістю до людей, — імпонували всім. Поруч з тим — набутий раніше досвід діяльності на громадському полі і визначна активність призвели незабаром до того, що З. О. стала одною з провідних особистостей української інтелігенції м. Полтави. Її обрано до правління Полтавської Учительської Спілки, що провадила тоді енергійну і успішну боротьбу з російським "Учительським Союзом". На посту секретаря З. О. стояла фактично на чолі цієї боротьби. Пізніше була вона активним членом правління Спілки Робітників Освіти, провідну роль в якій завоювало на той час українське національно-свідоме вчителство. Поборювання претензій російського вчителства в Україні на панівну роль, ясна річ, виходило за межі громадсько-професійної діяльності, а було справжньою національно-політичною боротьбою.

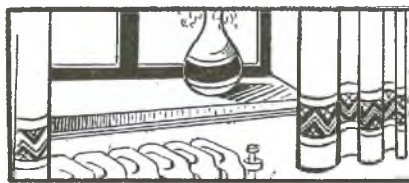
Перед своїм остаточним наступом на українське село, під час якого московські більшовики штучним голодом замордували сім мільйонів українських селян ("триклятий 33-ий рік!") — перед цим советська влада визнала за "доцільне" зруйнувати всі ті вогнища української національної культури, які до того часу ще не були зруйновані, але які могли б у тій чи іншій мірі перешкодити

тому лютому замірові. В числі таких вогнищ була і полтавська школа ім. І. Котляревського. З. О. Сапіцьку звільнено разом з іншими викладачами цієї школи. Як педагог працює вона в різних освітніх установах Донбасу, а пізніше в Харкові.

Там застала її німецько-советська війна 1941 р. і прихід німців. Знову відкрились можливості активної праці на українській національній ниві. Як тільки більшовики втікли з Харкова, відродилася стара харківська "Просвіта", і З. Сапіцька стає в її проводі, як заступник голови. З подиву-гідною енергією віддається вона цілком громадській праці, несучи радість всім, з ким їй доводилось зустрічатись. А часи були люті, — прийшов новий завойовник, одного окупанта змінив другий: Україна знову не мала ні прав, ні хліба. І такі люди, як Зоя віддавали тоді Україні все, що вони мали: золото свого серця і силу свого розуму. З. О. поринає в широку допомогову акцію, організовану в той час харківської "Просвітою", намагається всіх нею охопити, всіх зігріти і підбадьорити в ті тяжкі для голодного Харкова дні.

Емігрувавши на Захід у 43 році, З. О. працювала в освітньому відділі УЦК у Львові. Дальший шлях еміграції йшов через Криницю на Словаччину. Там її захопили більшовицькі партизани — в жовтні 44 р... Під більшовицьким пануванням З. О. випадково пощастило уникнути енкаведистської кулі. Але ця підступна куля досягла свою жертву в селі Цесари Медоварці у Словаччині. В братській могилі біля цього села поховано Зою Ол. разом з іншими жертвами більшовицької люті. Мученицькою смертю обірвалось нагло і завчасно дорогоцінне життя гарячої патріотки, самовідданої українки, що дала нам взірць любови до України та жертвенности до її людей.

Марія Дейко

У НАШІЙ ХАТІ

Домашнє заварювання

Інститут Домашнього Заварювання в Америці стверджує, що 20 мільйонів родин, отже приблизно половина всіх американських родин переводять заварювання вдома. І їх число росте в міру того, як родини переселяються з центру міста до підміських околиць. Як тільки родина придбає городець, тоді зараз же встає примана плекати власну городину, а враз із тим зберігати її на зиму.

Тому Інститут Домашнього Заварювання видав ряд вказівок для тих, що починають займатись тим. Ось вони:

1. Уп'януй собі те, що думаєш заварити на зиму.

2. Вибери величину слоївків. Найкраще послужать пайнтови (½ літри), але в більших господарств можуть пригодитись і літрові.

3. Постарай відповідне число слоївків, закруток, гумок завчасу. Треба, щоб було всього досить, бо дещо може зіпсується або знищитись під час заварювання.

4. Переглянь добре все знаряддя. Усунь надщечлені слоїки, знищені гумки ітд.

5. Постарай доброї, свіжої городини чи овочів. Що коротший їх шлях від городу до кухні, то кращий буде вислід.

6. Приготуй на одич раз стільки городини чи овочів, скільки змістяться слоївків у баняку.

7. Роботу виконуй радше частинами. Краще заварити щодня кілька слоївків, ніж одного дня весь запас.

Поступ роботи

Більшість овочів, ягід, помідори, паприка й рабарбар — мають задовільну кількість квасів. Коли їх відповідно припра-

вити, тоді цей квас спиноє всяке діяння бактерій і ці харчі не псується.

Приправляємо їх при помочі водяної купелі. Слоїки, що покиплять у ній якийсь час, можуть зберегти городину й овочі.

Друга справа з іншою городиною та мясом. Не маючи потрібних квасів ці харчі вимагають складнішого приправлення і для них потрібно окремого апарату (pressure canner).

Для прикладу подамо спосіб заварювання помідорів на зиму, що його припоручає Американський Інститут Домашнього Заварювання.

Вибирати добре зрілі, але ще міцні помідори, вільні від плям. Помити їх добре й усунути рештки піску, листя, хвостиків.

Помити слоїки в гарячій воді з милом, сполокати в чистій і перевернути на чисту стирку, щоб стекли. Закрутки обмити теж і залити їх гарячою водою.

Спарити помідори, занурити в холодну воду, виймати по одному й обирати з верхньої шкірки. Поділити на чверточки.

Укладати помідори в слоїки доволі тісно аж до висоти півцяля (інча) від верха.

Укладаючи помідори можна їх солити, але не більше, як ½ ложочки солі на півлітровий слоїк. Чистою шматкою витерти верх слоїка.

Вийняти ножом закрутку з гарячої води. Наложити спершу чисту гумку, а потім закрутку і добре закрутити.

Зладити стільки слоївків, щоб можна було одним разом заварити їх у баняку.

Коли вложимо слоїки до киплячої купелі (найкраще придбати для цього дротяну під-

ставку, що її можна дістати в господарських крамницях), тоді вода перестає кипіти. Треба зачекати, щоб вона дійшла до стану кипіння. Вода мусить вкрити слоїки на один цаль (інч). Варення триває 35 хвилин. Потім вийняти слоїки і поставити в сухе місце.

З англійського

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІ

Побажання з Австралії

На Ваше бажання я прибрала трохи побажань до "Нашого Життя". Може Вам цікаво буде послухати цих думок! У цьому листі подаю першу з них, а потім слідуватимуть дальші:

Розділ "Що варити" одна моя знайома вважає перевантаженим солодощами. Наші молоді господині не вмють доброї зупи зварити, а це потрібніше тортів. А головне — вона просить подавати обід "ксм-плетом". Каже: — Не можу врахувати добре всіх складників. Одного дня перевантажу стравопис вуглеводнями, другого дня протеїнами, а потім цілий день харчуватиму родину лиш вітамінами та мінеральними солями. Це сказано з "перевантаженням" гумору, але суть її бажання зрозуміла!

О. Чернобицька

Вже давно плянували ми подавати зразки стравописів. Одначе нас здержувала від того перевантаженість нашого жіноцтва, що домагаються раз-у-раз упрощення кухні. Та врешті й при нескладному варенні треба дбайливо слідувати за складниками нашої їжі. Тому вітаємо це побажання й незабаром почнемо подавати хоч один зразок стравопису.

Зирк у тутешню кухню!

В літню пору не хочеться їсти багато печива чи солодощів. Але овочі, спечені в американському "пау" всім смакують. А "паів" знає американська кухня багато. Різниться він від українського коржика тим, що суттю його є сама начинка з ягід, овочів чи крему. Тісто, що її обвиває, є дуже тонко тачане, тендітне. Овочева начинка заступає компот, а тонка смуга тіста надає хрупкості тій смаковитій лакоминці.

Тісто на "пай"

Потрібно:

- 2 горнятка муки
- ½ ложочки соли
- ½ горнятка масла
- ½ горнятка Кріско або іншого рослинного товщу
- ½ горнятка ледяної води

Змішати муку з сіллю. Перемішати кінцями пальців, або двома ножами скоро, з товщем, щоб не змяк товщ, на кусники не більші як горох. Тоді влити ледяну воду, збити вилками легко кулю, завинути у восковий папір і застудити в ледниці. Коли ствердне, але не замерзне, поділити на дві частини, одну трохи більшу від другої. Меншу розтачати тонко, приблизно на ½ інча на форму круга, але вважати, щоб цей круг був на 1 цаль ширший, як наша форма до печення. Вилжити форму так, щоб тісто звисало поза край. Вирівнати край ножицями. Форми не треба масити. Вложити начинку так, щоб вона в середині була вище боків. Розтачати другу частину тіста також у круг і вирізати кілька отворів у формі листочків або інших фігур; отвори потрібні, щоб вийшла пара з овочів. Змочити краї спідньої частини тіста, приложити верхнє тісто, стиснути сильно пальцями, щоб створився зліплений край. Вложити до печі, що нагріта на 450 ст. найперше на 10 хвилин на долішній перегородці. Потім перенести до середньої перегородки, зменшити температуру на 350 ст. і пекти ще 40 хвилин. Якщо верх за

скоро рум'яниться, прикрити його папером.

Начинка

Потрібно:

- 2½ горнятка ягід
- ½ горнятка цукру
- ½ ложочки соли
- ½ ложочки масла
- 1-2 ложки картопляної муки

Пересипати овочі мукою, цукром і сіллю. Висипати на тісто, посипати дрібними кусниками масла поверха.

Начинка з яблук

Потрібно:

- 6-8 квасних яблук
- ½ — ¾ горнятка білого або брунатного цукру
- ½ ложочки цинамону
- ¼ ложочки соли
- ½ ложки масла
- 2 ложки цитринового соку
- ½ ложочки тертої цитринової шкірки

Яблука обібрати і покряяти в вісімки. Укладати на тісто кругом від краю до середини, поки не накриють цілу поверхню. Потім накладати зверху верству. Змішати цукор, цинамон, сіль, сік і терту шкірку з цитрини, посипати зверху по яблуках і покришити дрібку масла.

СТАТИСТИКА СНІДАНЬ

У двох американських стейтах переведено статистику снідань. Показалось, що найбільше нехтують ним жінки. У Південній Дакоті один відсоток жінок взагалі не їсть снідання, а три чвертини жінок їсть значно менше, ніж потрібно в тій порі дня. Знов у Міннеаполісі стверджено, що яких 45% жінок до 25 літ віку взагалі не їсть снідання! Вище 25 літ лиш четвертина вранці голодує.

Показується, що мужчини вранці їдять далеко краще.

БІЛЬШЕ МОЛОКА

Щораз більше зуживається молока в американських рідинах, подає до відома Департамент Хліборобства. Це ствердження лежить у пляні пошире-

ного спожиття та молошних виробів. Бо молоко є підставою дитячого харчу. Воно привчає дитину змалку до молошного харчу і творить ринок збуту для молошних виробів.

Цю програму виконують у першу чергу американські школи. Вони видають при кожному обіді склянку молока на кожному дитину. У деяких школах заведено, особливо зимовою порою, видавання гарячої шоколяди.

ПЕРЕМО Й ПЕРЕМО . . .

В літі наша пральна машина більше в руху, як колинебудь. Бо ж раз-у-раз треба змінити білля й одяг у літній духоті. А тут кожна тканина вимагає окремого підходу й уваги.

Найлегше прати бавовняні речі, чи як кажемо тут "катонові". Вони витримують добре машинне прання і тому з ними поступаємо зовсім, як із біллям. Навіть можемо їх автоматично висушувати. Правда, треба, як кожному суконку, переглянути й перепрати на найбільш забруджених місцях. Коміри, маншети, рубці і заплямлені місця.

Інші тканини, як найлон, орлон чи декрон можуть теж перейти через пральну машину, але в коротшому часі. В ніякому разі не слід їх автоматично викручувати, бо матеріал може дістати небажані зморшки.

Шовкові матеріали даємо найрадше до хемічного чищення. Хоча можемо теж випрати в літній воді й миляних платках руками.

Багато часу й уваги займає крохмалення суконки. До цього вживаємо теж пральної машини. Наповнюємо котел до половини теплою водою і додаємо розпущений крохмаль, що його ми зладили згідно з вказівками на коробці. Суконки занурюємо в крохмальний розчин на три хвилини й порушуємо їх крилами. Бавовняні суконки можемо навіть висушувати автоматично, але не до кінця. Вийняти їх, коли вони ще вогкі і завинути в рушник перед просуванням.

Цейлонський конгрес і ми

Наша увага спрямована тепер на конгрес Міжнародного Союзу Жінок, що починається 18. серпня ц. р. на Цейлоні. В ньому братимуть участь дві делегатки від СФУЖО.

Неодному приходиться на думку: де Цейлон, а де Україна? Що за сенс встрявати не в своє діло?! Вияснення цього питання саме турбує нас. Погляньмо спочатку на завдання конгресу, а потім на себе самих в зв'язку з ним.

Вже читаючи саму програму конгресу, можна збагнути, що конгрес цей заторкує дуже актуальні і першої ваги справи, яких вирішення однаково важливе для рівноваги духа, суспільних відносин і політичних сил як сходу, так і заходу.

Духовість Сходу незвичайно багата і витончена, однак завдяки принципів гієрархії, що панує там у житті, починаючи з їхнього Олімпу, а кінчаючи господарсько-маєтковими справами, крива суспільних відносин у всіх площинах має великі і різкі злами. Всі речі і явища мають там своє власне місце; нераз розділяють їх непроходимі провалля, внаслідок принципу духової, суспільної і маєткової гієрархії. Цей стан високого і низького, величю-високого і низького, величного і дрібнотного, обожнюваного стів — видається дуже догідним для впливів червоно-московського комунізму, що вже підступно опанував великі простори Азії.

Сполучити високу духовість сходу з досягненнями культури і цивілізації заходу, це одинокі забороло проти зазіхань східно-європейського червоного вампіра. Ця проблема стоїть на

вістрі шпаги і вільні народи східної і західної півкулі постановили спільно рішати її. Жіноцтво сходу і заходу шукатиме на Цейлонському Конгресі спільної мови для вирішення жагучих проблем свого "бути чи не бути". Орієнт і Окцидент — два відмінні творива духа, дві ментальності, довго дивились один на одного з відтінком недовіря. Однак прийшли історичні моменти, коли велика синтеза неминуча. Програма конгресу намагає саме напрямні для творення цієї синтези.

В першій мірі це є справа освіти жінки, що відкриє жіночим масам Азії широкі горизонти в розумінні духової і матеріальної культури. Це зблизить її інтереси з інтересами жінки заходу і вони зможуть спільно діяти і взаємно допомагати одна одній.

Особливу увагу приділяє конгрес політичній освіті жінки, її зацікавленості політичними проблемами та її політичним правам. На порядку нарад стоїть справа освіти дорослих в Азії, питання затруднення старших жінок та часткової праці жінки.

Індустріялізація і становище жінки це теж одна з болючих проблем конгресу. Індустріялізація життя з заходу посувається могутніми кроками на схід. Однак схід не лише давній, але й консервативний, він знає ціну своїй давнині і не радо уступає свої давні права, своєрідний чар спокою, гармонію свого ритму життя штудерній і брязкітливій машині заходу.

Проникливі очі азійської людини недовірливо дивляться на

вершини західної цивілізації, а то й прямо заперечують їх. Індустріялізація життя тільки частково і в певних формах сприйнятна в Орієнті, настільки, наскільки ці окцидентальні здобутки не заторкують і не перетинають основних магістраль специфічної духовості Орієнту. Ця проблема найгостріше заторкнула жінку, як матір і господиню дому, яка надає там лад і тон життю, і вона поставила її на порядок нарад конгресу. Характерно однак, що завершенням нарад буде обговорення проблеми міжнародного порозуміння і роля в ній жінки.

Отже барикади західної індустріялізації, видно, не непереможні, джунглі релігійних відносин сходу не непроходимі, а хінські мури, що тисячоліття зберігали окремішність сходу, являються тільки пам'ятником минувшини. Стушувати контрасти соціального життя на сході, пізнати захід і зблизитись із ним, однак зберегти свою духову окремішність і цілісність — це те, що стоїть в центрі інтересів конгресу на Цейлоні.

Нашою участю, працею і доповідом ми прагнемо допомогти азійській жінці в рішенні її проблеми. Ми памятаємо при тім, що багато наших українських жінок — поволі, чи поневолі — перебуває тепер в Азії, а їхня доля нам не байдужа. Переглядаючи програму конгресу, ми дійшли до висновку, що там рішатимуться справи не лише локальні, а загальної ваги в політичному розумінні на міжнародній арені, рішення ж цих нарад стають темою дискусій в Об'єднаних Націях.

Українська справа в своїй су-

Ювілей Організації Українок Канади

Немало чули й читали ми про українські жіночі організації в Канаді. Немало дізнали ми, будучи ще в англійській зоні Німеччини їх серця й уваги. Нераз прийшла думка крізь голову: Чи стрінемо колинебудь тих людей, що не знаючи нас, допомагали нам, рятували нас? Чи буде колинебудь можливість сказати їм те, чим були сповнені для них наші серця?

Тому з радістю повитала я доручення поїхати на 25-літній ювілей Організації Українок Канади. І коли дня 20. травня прибула я до залі УНО, відчула відразу, що трапила на велике свято. Довкруги мене приятні обличчя, помітна сердечність і щирість. Ті самі типи українських жінок, що й на рідних землях, сердечні й довірливі. За ними ступає вже друге покоління. Хоча й без досвіду попередніх, але зате з запалом і охотою. Підсвідомість заглушує дійсність. В уяві оживають моменти таких зустрічей чи то у Холмі, у Львові, чи в Кам'янці на Поділлі...

Зборами проводить Стефанія Савчук, довголітня і заслужена провідниця організації. Вона певна себе і послідовна в своїх постановах. Загальна думка така, що все, що візьме у свої руки, провалитись не може. Загал жіноцтва має кріпку віру у силу її духа.

Перший день мав характер формальний. Відкриття і приві-

ті є світовою проблемою, тому мий мусимо її ставити на міжнародній форумі і для цієї цілі знаходити не тільки формальні знайомства і зв'язку, але й шукати духового контакту з світом у всій його ширині. Пізнати і збагнути духове обличчя орієнтального сфінкса, знайти спільну духову точку зачепу з ним, стати до спільної праці, обмінюючись взаємно досвідом і здобутками — це ціль нашої участі в цейлонському конгресі.

Н. Пазуняк.

ти, а все закінчено фільмом і товаришким чаєм.

Другий день, наскрізь діловий, був присвячений справам внутрішньо - організаційним. Працювали комісії номінаційна, фінансова, пресова і резолюційна. Дискусія велася на високому рівні. Підносили проблеми, що існують в усіх жіночих організаціях, як притягнення жіноцтва в члени, форма культ. освітньої праці, пожертви жіночих організацій на різні цілі. Загал делегаток виявляв чимале заінтересування справами організації. Весь час держала руку на живчику нарад Стефанія Бубнюк, редакторка "Жіночого Світу". Вона знає, що діється в організації і з кожної ситуації бачить вихід.

Бенкет, який відбувся ввечері, залишив милі спомини, а ще більше товариська забава з танцями.

У неділю останній день нарад розпочато Богослуженням, а потім посвяченням прапору ОУК. П. Євгенія Ситник, довголітня будівничка ОУК, передаючи прапор молодим, у своїй розумній та патріотичній промові вказала на шлях та обов'язки, куди цей прапор має вести молоде покоління. Цілі ясні, путь права і це стане дороговказом на довгі часи.

Слідували дальші наради. Привіт від Союзу Українок Америки зложила Софія Онуфрик, культ. освітня референтка США, від Пласту Ц. Паліїв, а від ветеранів сотник Панчук. Пополудне того дня було присвячене ідеологічним рефератам. Голова УНО п. Гультай говорив про УНО, Павлина Різник про Укр. Зол. Хрест а підписана про працю СФУЖО.

До нової центр. управи ОУК увійшли: Степанія Савчук, Торонто, голова, Євгенія Ситник, Вінніпег, Юлія Яворська, Віндзор, і Ірина Суховерська, Едмонтон, місто голови, Ярослава Зорич, Торонто, секретар, Анна Мазуренко Торонто, секр. англ. мовою, Єлисавета Даниляк,

скарбник, Софія Проців, член управи, Ярослава Ребрик, культ. освітня реф., Ольга Заць орг. реф., всі з Торонта, Анна Вах, Вінніпег, реф. молоді, Анна Курилів, Содбури, реф. сусп. опіки, Стефанія Бубнюк, реф. преси. До контр. комісії увійшли: Марія Дунець, Торонто, Анна Гнатюк, Саскатун, Олена Залізняк, Монреал, Анна Ольхова, Гемилтон, Ірина Дячук, Монреал.

Марія Біляк

Річний Зізд Національної Ради Жінок Канади

У дня 16-20. травня відбулась в університеті Саскатуну конвенція Нац. Ради Жінок Канади. Прибуло 93 делегатки, що репрезентували 650,000 жінок. Президентка А. Тернер Бон із Монреалу зложила обширний звіт із діяльності.

У річному зізді були заступлені також члени-організації. Від Організації Українок Канади була виделегована п. Галина Держко, а від Союзу Українок Канади пп. Катерина Міськів, Галина Гнатишин, Марія Мадюк, Йоанна Михайленко, Розалія Драган і Савеля Стечишин. Дня 16. травня відбулось чайне прийняття і виставка укр. нар. мистецтва в Інституті ім. П. Могили.

Темою Зізду був вишкіл медсестер, опіка над старшими, спадщинні права жінок, безробіття й умові недуги. Все це ділянки, які справляють труднощі канадському урядові і в яких упорядкуванні старається допомогти зорганізоване жіноцтво Канади.

ОСОБИСТЕ

З нагоди придбання степеня магістра словянських наук при Пенсильвенському університеті складає п. Наталі Пазуняк, секретарці СФУЖО щирі побажання

Головна Управа СФУЖО

Комісія ОН

Американські жіночі організації піддержують живий контакт із Об'єднаними Націями. Це виявляється в формі — окремої комісії для тієї цілі в Національній Раді Жінок Америки або окремої сторінки в журналі Ген. Федерації Жіночих Клубів. Та всюди є одна мета — познайомити й зацікавити своє членство з ідеями Об'єднаних Націй і притягнути його до праці у поширенні тих ідей.

Щоб це краще зрозуміти, пригадаємо тут основні напрямні ОН, як вони вичислені в чартері п.н. "Мета і засади". Метою ОН є зберігати мир і безпеку у світі, розвивати приязні взаємини між народами, співдіяти в розв'язці економічних, суспільних, культурних і гуманітарних проблем, плекати пошану до людських прав і основних свобод і стати осередком всіх акцій, що змагають до таких цілей.

Всі ці напрямні виказують за десять літ праці певні осяги й недоліки. Щоб їх пізнати, зрозуміти і зглибити — на те потрібно подрібного розгляду. До цього власне зміряють великі жіночі організації. Коли широкий загаль засвоїв собі засади ОН і коли жіноцтво візьметься за те, щоб із запалом і щирістю переводити їх у життя, тоді ідеї Об'єднаних Націй зискають тривку підставу.

Національна Рада Жінок Америки створила недавно тому окрему комісію ОН. Вона складається з представниць членів-організацій Нац. Ради і намітила собі широку програму. Сюди належать гутірки про поод. ділянки ОН, відвідини його будинку, слідкування за осягами ОН, розгляд його засобів і допомога в його починах. В тій цілі Нац. Рада Жінок Америки стала видавати короткий інформаційний бюлетен "Юнайтед Нейшенс Дайджест", що розробляє друкованим словом напрямні комісії. У першому числі того бюлетену знаходимо дані про вжиток атомової енергії для мирних цілей та

найновіші проблеми, що станули перед ОН, як швидкий зріст населення у світі, приміщення арабських втікачів, потреба поширення хемічного промислу ітд. Бюлетен подає час радіопередач, що діють із рамени Об'єднаних Націй. На кінці слідує кілька новинок із життя Нац. Ради Жінок Америки.

Від Союзу Українок Америки виделеговано до тієї комісії довголітню громадську діячку Нью Йорку п. Марію Демидчук. Вона буде лучником між комісією ОН, а США. Завдяки їй США діставатиме відомості про працю ОН, які будуть поширюватись до Відділах. Зі своїх вражень і помічень подаватиме короткі звітлення також на сторінці СФУЖО, щоб і членів-організації СФУЖО могли користати з того.

Марія Демидчук народилась у с. Гораєць, пов. Любачів. Свою освіту закінчила у Яворові й Перемишлі, де склала іспит зрілості в 1921 р. Учителювала в Камінці Любартівській коло Люблина. В часі українсько-польської війни була арештована й перебула три місяці у таборі Домбе. До Америки приїхала у 1923 р. і тут одружилась із д-ром Ст. Демидчуком. Виховала 4-ох дітей, двох синів і дві дочки. Чотири роки вчителювала в укр. вечірніх школах (Нью Йорк і Бруклін). Громадську працю розпочала в 1935 р. в Укр. Червоному Хресті, що пізніш перемінив свою назву на Український Золотий Хрест.

Від того часу Марія Демидчук постійно чинна в загальногромадських установах. Бачимо її як секретарку Об'єднаного Комітету в Нью Йорку під час війни, далі при створенні ЗУАДКомітету, то в його управі, то в бруклінському відділі, то на чолі Переселеного Осередку в Нью Йорку. Входить до контр. комісії і ширшої ради Укр. Конгресового Комітету. Є довголітньою секретаркою Відділу УНС і від 1954 р. входить у склад управи УНС.

В Союзі Українок Америки п.

Марія Демидчук, укр. гром. діячка Нью Йорку, увійшла як представниця США до комісії ОН, що її створила Національна Рада Жінок Америки
Mrs. Mary Demydchuk
Ukrainian civic worker in New York, was assigned, as a representative of UNWLA, a member of a committee on UN, formed by the National Council of Women of U. S.

Марія Демидчук працює секретаркою в 3 Відділі США, а в Окр. Раді Нью Йорку займає пост містоголови. Коли в 1944 укр. жіноцтво Нью Йорку брало участь у мистецькій виставі Американського Жіночого Інституту вона була містоголовою а в 1952 р. головою українського комітету.

Часто дописує до української преси, особливо до "Свободи" на загальногромадські теми. Два роки тому як перша українка відвідала будинок ОН, про що зложила звітлення у пресі. Тепер судилось їй увійти туди для більш почесного завдання — як представниця США у спеціальній комісії Нац. Ради Жінок Америки.

НА ВИСТАВІ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА

На третій мистецькій виставі у Нью Йорку сім образотворчих мисткинь виставили свої твори. Це були — М. Гарасовська-Дачишин, О. Дядинок, Т. Княгиницька Душенко, К. Кричевська, Г. Мазепа, Л. Морозова, Н. Стефанів.

У днях 17-19. червня відбулись у Торонті святкування зприводу 10-ліття засновання Ліги Українських Католицьких Жінок на сході Канади. Вони стояли під патронатом Преосв. Кир Исидора. Головою того Зїзду була п. Катерина Кравс, довголітня заслужена діячка українського католицького руху в Канаді.

Наради почались дня 17. червня молебнем у церкві св. Николая. Свято відкрила коротким вступним словом голова Зїзду і покликкала до слова Владиду. Преосв. Кир Изидор зложив привіт і віддав поклін праці нашого жіноцтва. Слідували дальші привіти. Сесія закінчилась товариською гутіркою при чаю.

Другого дня нарад, по Службі Божій у наміренні ЛУКЖ, почалась пленарна сесія, на якій п. Кравс прочитала реферат на тему "Огляд діяльності ЛУКЖ впродовж десятиріччя". Увечорі того ж дня відбувся святочний бенкет з головною промовою Владики. Під час цієї товариської зустрічі вшановано 25-ліття громадської праці Катерини Кравс (доповідь п. Полос із Гемилтону).

Третій день нарад зачався Службою Божою, на якій учасниці Зїзду приступили до сповіди і св. Причастя. Слідувала спільна сесія, на якій п. Іванна Петрів, редакторка жіночої сторінки в часописі "Наша Мета" прочитала реферат на тему "Жіноча сторінка у рямцях нашої преси та видання альманаху ЛУКЖ". Після спільного обїду відбулась дискусія над тезами цього реферату. На закінчення п. Марія Мудрик від імені резолюційної комісії прочитала резолюції, схвалені учасницями Зїзду.

Останнього вечора др. Ф. Мартинюк із Гемилтону висвітлив фільм "Скарби України".

До резолюцій обох жіночих Зїздів, що відбулись недавно тому в Торонті, повернемось у черговому числі.

На бажання, висловлене на одному з Окружних Зїздів, починаємо подавати що-місяця календар подій, що звязані з тим часом. Подаємо замітні роковини, що мають загально-українське значення, з окремим узглядненням жіночих постатей, чи фактів із жіночого життя.

Вересень

150 років з дня народження **Олекси Стороженка**, письменника (1805-1874). Головні твори: "Марко Проклятий", драма "Гаркуша" і ін.

125 років від смерти **Василя Білозерського** (1825-1899). Член Кирило-Методіївського Братства, брат письменниці Ганни Барвінок, товариш Тараса Шевченка, засланий до Олонецької губернії. Після заслання редактор місячника "Основа".

90 років від смерти **Гулака-Артемовського** (1790 - 1865) письменника, професора історії в Харківському Університеті.

80 років від народження **Катрі Гриневичевої** (1875-1950). Вірші, оповідання, новелі, збірка легенд. Редагувала часопис "Дзвінок" — газету для дітей: Повісти "Шоломи в сонці", "Шестикрилець" і ін.

Різдво Пресвятої Богородиці "**Друга Пречиста**", була колись в Україні святом "рожаниць": співали тропар Богородиці. Справляли обїди на які запрошували бідних.

Записи дітей до шкіл, особливо до українських, де такі існують. І на курси українознавства (північна півкуля).

др. Галина Лашенко
культ. освітня референтка СФУЖО

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КОЛЬОРОВИЙ ФІЛЬМ

У Парижі поставлено заходами режисерів Євгенії Чайки і Бориса Дніпрового „Наталку Полтавку“ як кольоровий фільм. На міжнародньому фестивалі аматорських фільмів він був відзначений бронзовою почесною медаллю.

З звязку з підготовою матеріалу до святкування 1000-ліття хрищення княгині Ольги канцелярія Федерації розіслала доповідь п.н. "Княгиня Ольга" пера Марії Мариняк із Монтреалу, Канада. Підготовляється сценічна картина на 1 дію Люсі Барвінок-Карабіневич "1000-ліття", яку незабаром дістануть наші центральні. На бажання можуть дістати також песу Лідії Таурідзької "До хреста", фрагмент із життя княгині Ольги у 4-ох відслонах.

У 1000-ЛІТНІ РОКОВИНИ

Відмічуючи роковини хрищення княгині Ольги Союз Українок Америки бажає причинитись до його святкувань окремим вкладом. В тій цілі СУА перебрав видання праці о. Исидора Нагаєвського п.н. "Рівноапостольна свята Ольга". У цій книжці зібрані основні дані про нашу володарку і в науково-психологічній формі обгрунтовано її потягнення. В українській науковій літературі вперше появляється твір, присвячений цій визначній постаті і святій.

ЗАМАЛО ВЧИТЕЛІВ

Недавно тому проведено статистику дітей, які припадають на пересічного вчителя в європейських країнах. Найменше дітей вчать шведські чи бельгійські учителі чи вчительки, бо тільки 21. У Швейцарії й Австрії припадає около 24 дітей на одну вчительську силу, у Франції 26, а в Англії й ЗДА 30 дітей. У Голяндії це число зростає до 34ох, а в Німеччині аж 48 дітей припадає на одного вчителя чи вчительку.

З НАУКОВОГО СВІТУ

З нагоди другої наукової сесії НТШ у Монтреалі мгр. Н. Русова виступила з доповіддю „Незнаний портрет полк. Миклашевського в Канаді“ і підкреслила при тому цікаві моменти портретного мистецтва козащини.

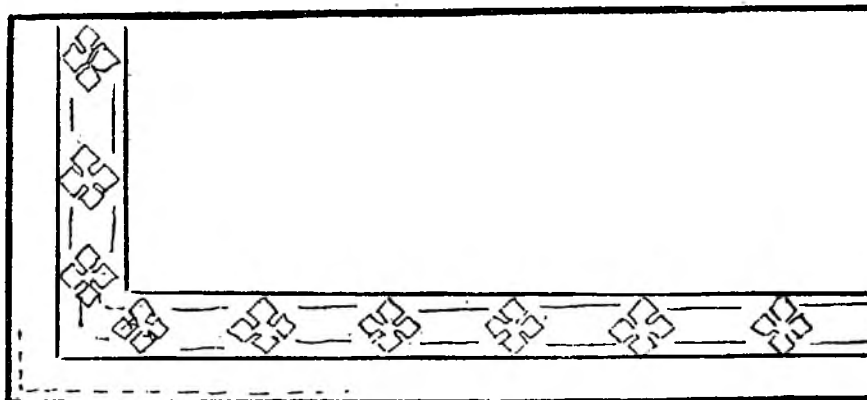
Українська вишивка

ПРИКРАШУЙМО ВИШИВКОЮ НАШУ ЦЕРКВУ!

Іде осіння пора. Коли минуться перші осінні клопоти, треба спрямувати нашу увагу на прикрасу Божого Дому. Хотілось би надати йому рідного вигляду, як це було в рідному краю. Хотілось би внести рідний орнамент не тільки на стіни й дереворізьбу, але також у прикраси образів і престола.

Праця над церковними прикрасами вимагає уважного вибору матеріялу, зорів, доброго знання стібів і терпеливості у виконанні. Тому кожен жіночий гурт, чи одиниця, що по-

становляє таку пожертву, повинні все це розважити.

Подаємо зразок престольної

скатерті, прикрашеної вишивкою. На рисунку бачимо уклад вишивки, що біжить вздовж краю. Широкий взір перероблений із низинки на хрестики, вмішує прегарний гуцульський хрест. Цей хрест можна розкинути без обрамування вздовж скатерті, або в рямах цілого взору.

ГУЦУЛЬСЬКИЙ ВЗІР

Хрестиковий взір виконаний в одній красці — червоній або ржавій. Зубці біжать обабіч узору на оригіналі, можна залишити їх згори, як на цьому рисунку або взір може бути зовсім без зубців. Однак не слід залишати зубців тільки знизу при взорі, як це часто водиться на скатертях або рушниках. Це не відповідає духові народної вишивки, що наслідує "ріст" якоїсь рослини, а не згинає її вниз.

ШКОЛА МИСТЕЦЬКОГО ПРОМИСЛУ

З кінцем травня відбулась вистава керамічних виробів у школі мистецького промислу в Вилінгтоні, Алберта, яку перевела вчителька Ольга Монастирська. Керамічні вироби здобули признання публіки.

Сливянка

Потрібно на 4 особи:

- 1 ф. сливок
- 4 горнятка води
- 4 ложки сметани
- 1 ложечка картопляної муки цукру після смаку

Помити сливки, почистити від кісток і поділити на половинки. Розварити у воді і перетерти через ситко. Окремо розколоти сметану з мукою, вимішати з юшкою зі сливок і раз заварити.

Різотто з качки

Потрібно:

- 1 качка
- городина, як до росолу
- 3 зерна англ. перцю
- 1 лавровий листок
- ½ ф. рижу
- 1 ложечка масла трохи сира
- ¼ літра сметанки

Почистити й обмити качку і покласти в посудину з почищеною городиною і корінням. Залити водою і варити аж буде м'яка. Тоді вийняти, покроїти в кусники, відділивши м'ясо від костей. Росіл відцідити. Окремо заварити на воді риж, відцідити. Залити його киплячим росолом і лишити на легкому вогні 10 хвилин. Потім перекидати у посудині, вимашеній маслом верстами риж і качку, посипаючи все тертим сиром. Залити все сметанкою і поставити на пів год. до гарячої рури, щоб страва добре випеклась.

Баранина з помідорами

Потрібно:

- 2 ф. баранини
- кілька платків вудженої солонини
- 1 ложка оцту на склянку води
- 3 помідори
- 3 ложки сметани
- 1 ложка муки

Сполокати м'ясо, зложити до ринки, вилуженої платками вудженої солонини, залити во-

дою з оцтом, посолити і душили під кришкою аж доки м'ясо не зм'якне. Окремо розварити помідори, перетерти через ситко і змішати зі сметаною, в якій ми розколоти ложку муки. Цим залити м'ясо і раз заварити. До того подається силко зварений риж.

Помідори запікані

Потрібно:

- 6 помідорів
- 3 цибулі
- 1 ложка дрібно січеної петрушки
- 1 ложка прирізу

Перекроїти помідори на половинки й усунути з них зернятка. Вимастити посудину оливою і виложити їх розрізом до гори. Злегка посолити. Помідори посипати дрібно січеною цибулею, петрушкою і прирізом. Зверху покропити все топленим маслом. Запекти у рурі 10 хвилин. Подавати з картоплею.

Салата з грибів

Потрібно:

- 1 малий каляфіор
- ½ ф. грибів (печериць)
- марината (1 ложка оцту на склянку води)
- 1 ложка доброї оливи

Каляфіор обмити і залити водою. Коли закипить, поварити 10 хвилин і відцідити. Поділити на кусники і залити маринатою з оливи, оцту й соли на одну годину. Окремо покряяти грибки і подушити їх із дрібною водою з додатком оцту впродовж 10 хвилин. Тоді зняти з вогню, полити дрібною оливою і коли хто любить, поперчити. Перемішати з кусниками каляфіора і подавати холодне.

Крем із морель або бросквинь

Потрібно:

- 2 ф. морель або бросквинь
- 8 білків
- 1 горнятко цукру-мучки
- 1 торбинка желатини
- 2 ложки літньої води

Дозрілі морелі або бросквині перетерти через ситко, вимішати з двома сирими білками і покласти до леднички. Коли буде холодне, вбивати, додаючи до ложці цукор-мучку. Окре-

мо вбити шум із 6 білків із цукром і легко вимішати з овочевою масою. На кінці додати торбинку желатини, розпущеної в дрібці літньої води. Все разом вбивати далі, аж почне гуснути. Тоді виложити до скляної посудини і застудити.

Еспанські тісточки

Потрібно:

- 1 горнятко цукру
- 8 унцій м'ягдалів
- 6 жовтків
- ½ скл. молока
- муки скільки забере

Розмішати в мисці цукор, мелені м'ягдали, 6 жовтків і пів склянки молока. Додавати стільки муки, щоб можна замісити легке тісто. Розтачати грубо на пів цяля (інча) і пекти на намащеній блясі у печі на 350 ст. аж будуть рум'яні.

За Л. Лучаківською

„ШПИЛЬКОВА“ ТРИВАЛА Pin-curl Permanent

Жіноча зачіска скоротилась. Уже немодні довгі кучері, або майстерно уложені, завивані на тімені. Панує коротка підстрижка, що відмолоджує кожне обличчя.

Але вона не сміє бути сувора. Ні! Край волосся кучерявиться легко докруги голови, або лише з обох боків чи зпереду. Потрібна одна невеличка хвиля перманенту, що розворушує його.

Для такої зачіски винайдено вже й новий засіб. Це „шпильковий“ перманент, що його можна виконати вдома й без чужої допомоги. Він має багато добрих прикмет і тому варто його спробувати. Головно тим, що хочуть мати модну, коротку зачіску.

Дістати його можна в дрогеріях, а припис уживання поданий на виробі.

Куховарські приписи
Н. Костецької
М Я С И В А
ГОРОДИНА й ОВОЧІ

Ціна 60 ц. за зшиток
з пересилкою 65 ц.
Замовлення в Централі СУА

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

THIRTY YEARS

On 2, 3 and 4 of September will be held in Philadelphia the XI Convention of the Ukrainian National Women's League of America which will also mark the 30th anniversary of founding and working of our Organization. There are still many pioneers who had been working during the founding period and who now will be glad to meet one another and to deliberate on the traversed course.

The UNWLA was established in 1925 when five Ukrainian women's societies in New York resolved to band together into one central organization.

The objective of UNWLA is described in its By-laws as follows:

The object of the organization shall be to organize women of Ukrainian birth and extraction throughout America and bring them into relation of mutual helpfulness. To further social, civic, cultural knowledge, domestic science, welfare work and make combined actions possible when deemed advisable.

The members of UNWLA were young women who came to the United States not long back. They had no experience in social work and had to overcome the distrust of the community. Yet they were never disheartened. If they succeeded in one endeavor, they tried out another venture even more daring. The exhibit of Ukrainian folk-art arranged in the Hotel Astor at New York under patronage of Women's Art and Industries, was their first success on a larger scale.

The activities of UNWLA unfolded gradually. New groups of Ukrainian women were coming in. In 1932 the First Ukrainian Women's Congress was called in New York. At that time UNWLA had already 29 Branches. Ukrain-

ian women's organization of Canada sent likewise its delegates to the congress. Many reports and lectures were delivered at the congress which proffered direc-

The building of UNWLA at 909 N. Franklin St., Philadelphia, Pa.

tives and objectives for Ukrainian organized women in the Western Hemisphere. The congress was greeted by the National Council of Women of United States, and by the International Women's League for Peace and Freedom. The well known author Fannie Hurst addressed the congress.

The congress passed a number of resolutions in which it clarified its attitude in regard to various problems. Above all, it gave new encouragement to the masses of Ukrainian womanhood for more intensive work.

Since that time the activities of UNWLA have been expanding ever wider. The members were

becoming more experienced and vigorous in their projected tasks. They responded to all weighty events in Ukraine by organizing appropriate actions of many different sorts. In time of the fraudulent famine forced on Ukrainian villages by bolshevik government in 1932-33 the UNWLA published a booklet setting forth the criminal policy of Kremlin.

In 1938, when the government of Poland broke up the Alliance of Ukrainian Women of West Ukraine, the UNWLA called in New York a mass-meeting to protest this haughty assault against the people of West Ukraine. The meeting sent protests to the League of Nations at Geneva and to the government of Poland.

UNWLA has been actively taking part in public life of Americans of Ukrainian birth. In 1933 it shared in setting up and managing of the Ukrainian pavilion at the celebrated exposition of Century of Progress in Chicago, Ill., as well as in the World Fair in New York in 1939.

With the outbreak of World War II the connections of UNWLA with the old homeland were interrupted. However, the UNWLA devoted its efforts through its Branches toward cooperation with the United States Government to win the war. The Branches were assisting the American Red Cross and buying U. S. Savings Bonds..

When the war was over, the UNWLA was confronted with new tasks. The Iron Curtain has separated Ukraine from the Free World. Large numbers of patriotic Ukrainian women abandoned their native land and emigrated to the West.

The grave moment actuated mutual understanding among the Ukrainian women's organizations in the Free World, as a result of which the World Congress of Uk-

rainian Women was called in Philadelphia in 1948, in which took part representatives from United States, Canada, Ukrainian emigration in Western Germany, Ukrainian women's organizations from Argentina and Brazil concurring. Through united efforts the World Federation of Ukrainian Women's Organizations was then formed at the congress.

These actions of UNWLA show that in the course of years this organization has grown to be an institution of initiative and great responsibility. Its spiritual advancement is characterized by two other moments of significance.

The UNWLA started the publication of its periodical OUR LIFE in 1944. The printed word has ever since become indispensable for the objectives of the organization. It has been strengthening and consolidating its system and elevating its spiritual interests. Some time later UNWLA published selected poems and dramas of the renowned Ukrainian poetess Lessya Ukrainka with comments of the excellent translator, Dr. Percival Cundy. Now the organization is publishing a new book, titled "The Woman of Ukraine," which is presenting necessary informations on past and present efforts and attainments of the Ukrainian woman. Ukrainian women of action took part in editing this book.

In the course of recent years the bonds of UNWLA with the American organized womanhood was accomplished. It had been years back that the Ukrainian women had been cooperating with American women's organizations, however it was only in 1949 that UNWLA affiliated with General Federation of American Women's Clubs, and with National Council of Women of United States in 1952. The UNWLA is participating in their conventions as well as cooperating in their endeavors.

In 1954 the President of UNWLA took part as an American delegate in the conference of the International Council of Women at Helsinki, Finland.

It might be said that 30 years of action have fired our founders

ELEVENTH CONVENTION OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

SEPTEMBER 3—5, 1955

HOTEL BELLEVUE-STRATFORD
Philadelphia, Pennsylvania

Registration of delegates and guests starts Friday, September 2 at 7 p. m. at the Bellevue-Stratford

Saturday, September 3, 1955

- 8 A. M.: Mass in Ukrainian Catholic Cathedral, 814 N. Franklin St. Service in Ukrainian Orthodox Church at Berks St. and Germantown Ave.
- 9 A. M.: Registration continued at Bellevue Stratford.
- 10 A. M.: Opening of Convention — Mrs. Anna Sywulak, Chairman of the Convention Committee.
Election of Convention Presidium and of Committees.
- 12 Noon: Lunch.
- 2 P. M.: Lecture — Mrs. Natalie Pazuniak, B.S.
- 3 P. M.: Greetings by Delegates and Organizations.
Reports of Supreme Officers.
- 7 P. M.: Banquet, musical program.

Sunday, September 4, 1955

- 9 A. M.: Mass in Ukrainian Catholic Cathedral.
Mass in Ukrainian Orthodox Church.
- 10 A. M.: Welcoming of Delegates and guests in the offices of Ukrainian National Women's League of America.
Opening of Exhibition of Folk and Pictorial Arts.
- 12 Noon: Lunch in the hall of UNWLA.
- 3 P. M.: Continued reports by Supreme Officers at Bellevue-Stratford.
Lecture by Mrs. Maria Bilak.
Report of examinn committee.
Discussion.

Monday, September 5, 1955

- 9 A. M.: Reports of verification committee.
Report of the committee on planning, and discussion.
Report of auditing committee.
Vote of confidence.
Election of Executive Committee Supreme Council and Auditing Committee.
Resolutions.
Closing of the Convention.

and pioneers. Yet fortunately new ranks of workers are coming in and joining the old guard. These are new immigrants who came to United States in the years 1949-1952. They are becoming members of UNWLA, and by bringing new and young energy, they actively cooperate with older and American-born members, so as to jointly work toward fulfill-

ment of hopes and aspirations of Ukrainian patriotic womanhood.

The coming Convention of UNWLA will offer an opportunity for examination of actual achievements and for definition of the course for immediate future. The members of UNWLA are awaiting its XI Convention in high spirits and with confidence.

НАШИМ МАЛЯТАМ

ДЗЮБКО В ГОРАХ

Дзюбко в місті був ще вчора
(Галас там і шум такий!) —
А сьогодні він у горах,
Де смереки і квітки.

Поміж віти сонце сяє,
Казку тихо шепче гай,
Пташка в кущику співає:
“Дзюбку! Друже мій! Вітай!”

Ходить Дзюбко кучерявий,
Невеличкий, наче гном —
Скаче вітрик по галяві,
Пахнуть квіти під вікном.

Роляник

БІДНИЙ РЯБКО

Ліг Рябко у підворітні
Й так же гірко скавуть:
“Вушка, вушка мої бідні,
Хвостик, спинка — все болить!”

Йшли дівчатка повз ворота,
Стали песика жаліть:
“Чи Івасик — твій господар —
Не глядить тебе, як слід?”

“Ой, глядить, і дуже любить
Безталанного мене:
То за хвостика пощупить,
То за вушка скубоне . . .”

“Бідний ти, Рябко, у нього:
Як же з ним у світі жить? . . .”
“Авв! — озвався Рябко — та-
кого

Про Івася не кажіть:

Не ледачий він, не впертий . . .
Ні, він хлопець не з таких,
Тільки що . . . немилосердний
До твариночок живих . . .”

А Івась за ганком слухав,
Та й озватись не посмів,
Бо чогось по самі вуха,
Наче рак, почервонів . . .

О. Кобець

Веселі віршики знайдете
у збірнику К. Перелісної

„О Й, Х Т О Т А М ?“

Гарні ілюстрації, кольорова
обгортка. — Коштує 80¢.

Ведмедик Місьо

Коли малі ведмежата вже де-що підросли, подумала мама ведмедиха, що треба б їх крім молочка ще чимсь накормити. От і наклала в мисочку меду, взяла дерев'яну ложку і пішла між дітей. А було їх троє: старшенький Місьо, молодший Бурмилко, і донечка Дуся.

А тут у мами лиш одна ложка й одна мисочка. Бо деж вона, бідна, думала, що Бог дасть їй аж троє діточок нараз? Думала: може одне . . . та й не постаралась більше начиння. Що ж його робити? Понесла медок між дітей і сказала: — Їжте діти чемненько, згідливо! — А сама пішла до своєї роботи.

Ледви мама вийшла, ведмежата з криком радости обступили стіл і кожне хапало за ложку. Почали дертися. І тоді старшенький Місьо як не вхопить ложку в лапку, а мисочку перед себе. Та ложкою братчика і сестричку по чолі, по чолі, таки добре набив. А сам засів за стіл та давай їсти сам. Їсть тай їсть, аж сопе, а животик стає грубий, мов гарбуз. А молодші тим часом плачуть по кутиках.

На це надійшла мама. А молодші ведмежата припали до неї з жалем. А мама до Міся: — То ти такий брат? Ти поганий ласуне! То ти посмів скривдити їх?

— А що я мав робити, як во-

ни . . . брукнув під носом Місьо. — Якто, що? Треба було погодувати вперед молодших, а решту самому зісти. От як!

І мама Ведмедиха дуже розсердилась: — Геть мені з моїх очей, ти поганий, недобрий хлопчище! Забирайся мені з хати! Йди собі в світ, заочі! Йди на службу, куди тебе очі понесуть! Я не хочу такого недоброго сина!

— На, тут маеш цей мішок на дорогу, з бохонцем хліба! Йди, йди геть!

Місьо звів голову, взяв мішок на плечі, палицю в лапи, тай пошкандибав до дверей. А мама Ведмедиха ще за ним крикнула:

— І не смій мені вернутись під батьківську стріху, поки добрим вчинком не змажеш своєї провини!

Йде наш Місьо, йде, такий сумний, що, ах! Хоче плакати — але деж годиться юнакові сльози проливати? Аж нараз почув над собою шум крил. Дивиться Місьо а то Сова-Шепетуша, що живе у них на дубі, на другому поверсі.

— А зажди, дурний! — крикнула. — Чого так біжиш? Я аж задихалась, не можу наздігнати.

Місьо став — Чого вам, тіточко?

— Та хочу дорогу показати і ще дещо сказати: — От, йди просто понад цим потоком, аж вийдеш на биту дорогу. А потім дорогою аж до моста. А там круць! направо так з пів милі, потім круць! наліво у сосновий гущавник. Там стоїть хата вовка Обжори, легко її знайти. Це панисько багатий, він тебе прийме на службу. Йди!

— Дякую вам тіточко! — сказав Місьо і чемно вклонився.

Йде він далі а все нагадує

Нова збірка для дітей
на осінні й зимові місяці

ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Відбитка з “Нашого Життя”

Упорядкувала
Марія Юркевич

Ціна 50 ц.
з пересилкою 55 ц.

Замовляти у Централі СУА
й усіх книгарнях

собі вказівки Сова-Шепетухи. Аж прийшов у той гущавник. Хату вовка легко знайшов, бо стежки були. Дивиться — хата мов палата, достатня, велика, з комина дим валить. А перед хатою на лавочці вовк Обжора сидить. Та панисько такий, що хоч куди: живіт як бодня, в жакеті, мисливських штанах, у високих чоботах з холявами а на лапі грубий, мов цибуля, золотий годинник. Люльку на великім цибуху курить, носом дим пускає. Місьо чемненько зняв шапочку.

— Добридень, пане Обжоро!

Чи не прийняли би ви мене на службу до себе?

Тай Місьо став розказувати, хто він і з якого роду.

— О-го-го! Га-га-га! — зареготався вовк. — Не трудися розповідати мені, що й як! Я про все вже знаю. Ще рано Сова-Шепетуха подала все про тебе до радя і цілий ліс вже знає все про тебе і твою пригону.

Місьо на ці слова аж стерп. Невже ж Сова не тримала язика за зубами? Невже ж розтрубила все по радіо? О! як прик-

ро! Всі лісові звірі вже знають про його поганий вчинок. О! який стид! — засумував Місьо.

— Ну, ну не сумуй! — так вовк. — Ставай на службу! Мені це нічого не вадить, що ти дома наробив. Якраз таких задиркуватих завадіяків люблю. У мене вчора слуга відійшов. Ставай до роботи.

То Місьо й став служити: Хату замітає, воду носить в печі топить, їсти готує. І пана свого, Обжору прибирає: зраня вуси підголює, кудли і хвіст розчісує, репяхи і всякі будяки з них добуває. А потім зуби

лятинки чи козятинки. Знаєш Місьо, під лісом є хатка, а в ній живе чоловік зі своїми дітьми. Він має в стайні козу. Та що мені така дрантивна стайня! Одною лапою її рознесу. Цієї ночі підемо туди, добудемо козу і принесемо до дому. Настав будильник на дванадцятую годину вночі, вичисти рушницю, все наготов. А тепер лягай спати.

Слухає Місьо і нічого не каже. Пішов до своєї комірочки спати та не спиться йому. Будильника не наставив, рушницю не вичистив, підпер голову, тай думає: — Ні, не піду, не виконаю приказу свого пана! — А далі сів за стіл, взяв карточку тай пише:

Поважаний Пане Обжоро!

Сьогодні я покидаю службу у Вас. Не можу піти з Вами убивати бідному чоловікові останню козу, що своїм молочком годує його дітей. Я не з такого роду, щоб я по ночах людські стайні розбивав і останню худібку звітля виволював. Ні! — розбійником не буду! — Прощайте і не гнівайтеся на мене. Ваш слуга

Місьо

Р. S. Дякую Вам за хліб, за сіль.

Послухавши хвилинку, що його пан хропе, Місьо взяв свій мішок із дукачами, паличок в руки і потихеньки, навшпиньках вийшов із хати. Двері за собою засунув ззовні на засувку (щоб вовк не міг скоро видобутись) тай побіг бігом до хатки бідного чоловіка. Прибіг задиханий, а там ще світилось. Глянув наш Місьо у вікно а цей чоловік щось струже, а діточки сплять. Він постукав у вікно. Чоловік зляквся.

— Не бійся чоловіче добрий, це я, ведмедик Місьо. З добром приходжу. Отвори!

Чоловік пустив Міся в хатку, а цей розповів йому, що вовк Обжора задумав.

— От — каже Місьо — заберім козу до хатки і зробимо вовкові збитка. — Так вони і зробили. Чоловік подякував Місьові зі всього серця, тай сказав:

— Не маю чим обдарувати тебе, я бідний!

А Місьо питається: — А що ти, чоловіче добрий, стружеш?

вовкові пильником гострить, кігті вчищує, робить манікір. Потім його одягає, чоботи на ноги натягає. Ну, — робить в хаті все, що треба. А ввечорі вони оба рушницю через плече тай гайда в ліс на лови.

І за це все вовк Місьові кожної неділі золотого дукача платить, а Місьо грошей на дурниці не видає, лиш усі до свого мішка гарненько складає.

Одного дня пан Обжора каже до свого слуги: — Набридло мені вже цю лісову звірину жерти. От, хочеться якоїсь те-

— Та ложки з дерева стружу, до міста на продаж ношу і з того живемо. Он, на стіні диви, скільки повязаних у тузини!

Глянув Місьо, а там ложок!

— Знаєш що — каже — хочеш мене обдарувати, то дай мені вязку ложок.

— Таж це цілий тузин, навіщо тобі стільки?

— То так — каже Місьо: — Нас, у мами є троє, тато і мама, то двоє, а якщо нарік народиться ще троє, а за два ще троє, то якраз буде кожному по ложці.

А чоловік рахує $3+2+3+3$. Ну, то все ще одна лишається. Що з нею?

— Якто що? А хіба ж ти не прийдеш до нас у гостину?

Так і погодились. Ведмедик вкинув ложки у мішок до дукачів, а одного дукача дав бідному чоловікові тай сам скоро подався до дому, бо вже було пізно.

Йде наш Місьо, йде та дорогою просто до дому. Приходить утомлений, а там радість велика:

Татко Бурмило і мама Ведмедиха і братчик Бурмилко і сестричка Дуся всі вже стоять на порозі і вітають Міся хлібом-сіллю. Здивований Місьо на radoщах не знає що сказати, стоїть засоромлений. А татко Бурмило каже: — Дорогий сину! Ми якраз почули через радіо про твій шляхетний вчинок. Сорока-Скрекотушка, сиділа на плоті біля хатки, все бачила та чула і зробила знимку та розказала Сові-Шепетусі. І от ми довідались, а твоя знимка вже є в ранніх часописах. Сова-Шепетуша просила нас, щоб як ти прийдеш, ми всі дали себе зняти в телевізії. Цілий ліс вже знає про твій вчинок. Всі хвалять тебе. Ходи в мої обійми, добрий сину! — І стали його обіймати: і мама Ведмедиха і братчик Бурмилко і сестричка Дуся. А щож то було радості, коли Місьо висипав із свого мішка золоті дукачі і тузин ложок! — І від того часу Місьо дуже шанував мудру Сову-Шепетушу.

Олена Цегельська.

Ц В І Р К У Н И

Цвірінькали на городі цвіркуні.
Метушилися два хлопці пустуни.

Не зупиняться, не стануть, ні на мить,
Намагаються цвіркунчика зловить.

По грядках перебігають з краю в край:
„Ой, хапай його, швиденько хапай!“

Там Юрасик перестрибував пеньок,
Зачепився за огудину диньок,

І томатове бадиллячко злавав,
А цвіркун уже десь далі поскакав.

— „Щось під кущиком ворухиться, тут ось!“
Аж танцює за кущем малий Тодось.

— „Вже піймав! Його у жмені маю я!“
Розтуля — а на долоні... жабеня.

Ну, чого ви метушились, ну чого? —
Не зловили ви цвіркунчика того,

Жабенятко поплигало до води.
А в городі ж то нароблено біди! —

На грядках, де гарцювали ви удвох,
Поголочені цибуля і горох.

А он далі, нерозумні пустуни
Позривали ще зелені кавуни,

Потоптали огірочки молоді...
Як побачить ваша мама — що тоді?

Г. Чорнобицька

1925

**ПРОГРАМА ОДИНАЦЯТОЇ КОНВЕНЦІЇ
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ**

3, 4 і 5 ВЕРЕСНЯ 1955

**У ГОТЕЛІ БЕЛВЮ-СТРЕТФОРД
Брод і Волнат Ст., Філадельфія, Па.**

**Реєстрація делегаток і гостей почнеться в п'ятницю, 2. вересня
в готелі Белвю-Стретфорд від 7 год. вечора**

Субота, 3. вересня 1955

- 8 год. ранку: Богослуження в гр. кат. катедрі при Френклин вул.
і Молебен в укр. прав. церкві при Беркс і Джерментавн.
- 9 год. ранку: Продовження реєстрації членок і гостей Конвенції
в готелі Белвю-Стретфорд.
- 10 год. ранку: Відкриття Конвенції — Анна Сивуляк, голова Кон-
венційного Комітету.
Вибір Президії і Комісії Конвенції.
- 12 год. Обід.
- 2 год. по пол. Доповідь — мгр. Наталя Пазуняк.
Привіти делегаток і установ.
Звіти членок Гол. Управи.
- 7 год. вечора: Бенкет із концертною програмою.

Неділя, дня 4. вересня

- 9 год. ранку: Служба Божа для делегаток і гостей Конвенції
в Українській Католицькій Катедрі;
в Українській Православній Церкві.
- 10 год. ранку: Зустріч делегаток і гостей у Домі США.
Відкриття виставок — образотворчої і нар. мистецтва.
- 12 год. Обід у Домі США.
- 3 год. по пол.: Звіти членок Гол. Управи у готелі Белвю Стрет-
форд — доповідь Марії Біляк.
Звіт звітової комісії.
Дискусія над звітами.

Понеділок, дня 5. вересня

- 9 год. ранку: Звіти верифікаційної комісії.
Звіт комісії проєктів і дискусія над проєктами.
Звіт контр. комісії.
Удільнення абсолюторії Гол. Управі США.
Вибір Гол. Управи США.
Резолюції.
Закриття Конвенції.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 22. червня до 22. липня 1955		
Річна вкладка і Організаційний фонди:		
Від. 17 Маямі	10.00	—
„ 35 Озон Парк	20.00	5.00
„ 48 Філадельфія	20.00	5.00
„ 49 Бофало	20.00	5.00
„ 50 Бетлегем	20.00	5.00
„ 65 Нью Бронсвік	10.00	—

Фонд Централі США:

Від. 6 Рочестер	60.00
„ 7 Акрон	30.00
„ 17 Маямі	35.00
„ 35 Озон Парк	15.00
„ 49 Бофало	35.00
Резервовий фонд:	
Від. 49 Бофало	5.00
На Дім США:	
Від. 30 Клівленд, з ювілею п-ва Козір	32.00

1955

І. Воляпська, Фила. 2 уд. 200.00
Ю. Смарш, Бостон 2 уд. 200.00
Ю. Смарш, Бостон 10.00

На Вкладку до СФУЖО:

Від. 6 Рочестер	9.00
„ 17 Маямі	5.25
„ 35 Озон Парк	2.25
„ 49 Бофало	5.25
Від. 2 Честер	10.00
„ 5 Дітройт	10.00
„ 7 Акрон	10.00
„ 29 Вупсакет	10.00
„ 48 Філадельфія	10.00
„ 65 Нью Бронсвік	5.00

На Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 22 Шикаго	45.00
„ 36 Шикаго	5.00
„ 47 Рочестер	30.00
„ 49 Бофало	10.00
„ 65 Нью Бронсвік	5.00
Д. Пенцак, Фила.	3.00
Ст. Курчаба, Фила.	2.00

На видання книжки**“The Woman of Ukraine”:**

Від. 7 Акрон	10.00
На Пресовий фонд „Н. Ж.“:	
Від. 3 Нью Йорк	20.00
„ Броккс	15.00
„ 49 Бофало	5.00
„ 65 Нью Бронсвік	5.00
Ю. Смарш, Бостон, зомість квітів на могилу бл. п.	
П. Панамаренко	10.00
Д. Пенцак, Філадельфія	2.00
М. Фединяк, Шикаго на дитячу сторінку	2.00
Марія Гудз, Шикаго	2.00
С. Вергун, Шикаго	1.00
Ст. Савчук, Торонто	1.00
Ольга Коцюба, Едистон	0.50

3 подякою

**Антоніна Кульчицька,
фін. секр.
Марія Бабяк
касієрка**

ПОДЯКА

Сердечно дякую голові 10-го Відділу США п. Наталії Лопатинській та всім членкам цього ж Відділу за пам'ять-відвідини мене з гарними квітами в часі мого нещасливого випадку з ногою.

Дякуючи Всевишньому за Його ласку й поміч у моїм видужуванні — пересилаю на фонд “Мати й Дитина” 3 дол., на пресфонд “Наше Життя” 2 дол.

Дарія Пенцак

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Створення Нової Окружної Ради

Дня 17. липня відбулись основні збори Окружної Ради Рочестеру й округи. До управи Окр. Ради увійшли: Марія Крамарчук, голова (47 Відділ), Анна Мельник, заст. голови (6 Відділ), Марія Приймак, секретарка (47 Відділ), А. Герула, касієрка (6 Відділ), д-р Євгена Єржковська, культ.-осв. реф. (57 Відділ), Анна Макух, орг. реф. (49 Відділ), Н. Парфанович, вих. реф. (49 Відділ). Контрольну комісію Окр. Ради творитимуть голови Відділів. У склад управи Окр. Ради входять також членки Гол. Управи СУА, що живуть на терені округи.

Намічено плян праці та основно його обговорено. Точніший звіт про перебіг зборів подамо пізніше. С. О.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Вшанування роковин кн. Ольги

На заклик СФУЖО заст. голови Централі СУА п. Хариш дала почин до створення громадського комітету для вшанування тисячеліття хрещення княгині Ольги.

До комітету увійшли такі жіночі організації і жіночі секції: Т-во кн. Ольги, ООЧСУ, АБН, УЗХ, 7 і 3 Відділи Української Гетьманської Організації, СУМА, Пласт, 125 Відділ УНС, Допомогове Т-во, 12, 36, 56, 22 Відділи СУА.

Від першого дня Комітет приступив до праці. На голову вибрано п. А. Хариш і розподілено між собою роботу.

Свято відбудеться дня 23. жовтня в аудиторії школи св. о. Миколая. Запевнена різноманітна і цікава програма, щоб відзначити цю надзвичайну подію в житті українського народу. Д. Б.

БРОНКС, Н. Й.

Свято Матері 8 Відділу СУА

Дня 15. травня зійшлися членки 8 Відділу і гості до церкви Св. Покрови. Свято розпочато молебнем до Матері Божої, що його відправив о. парох Нестор Фецица у наміренні матерей-союзнок. Церква була заповнена мажерами і батьками.

По відправі перейшли всі до церковної галі, де були застелені столи. Тут прибула щиро очікувана голова Централі п. Олена Лотоцька. Хоч засмучена великою втратою внаслідок смерті бл. п. Павлини Панамаренко, проте засіла з нами до стола. Голова 8 Відділу п. Ева Корпало привітала всіх і подякувала за участь, як нашому парохіві так і голові Централі та гостям, що так численно зійшлися. Потім зложила поклін усім матерям і пригадала, що слово „мама“ — найкраще у світі, бо в ньому міститься багато цінних понять, як життя, любов, наука правди і терпіння. Даліше попрохала до слова п. Олену Лотоцьку, яка щирими словами піднесла значення матері у родині, а в організації зокрема. Заля подякувала їй гучними оплесками й ривночасно попрощала її, бо п. Лотоцька мусіла вертатись до Філадельфії, щоб узяти участь в панахиді по бл. п. Павлині Панамаренко. На прощання п. Корпало відчитала в її честь вірш, що його сама уложила.

Друга частина свята розпочалась дитячим концертом під управою п. Ірини Кашубінської. Прорекламовано Т. Шевченка „Мати“, М. Ваврисевич „Мати і діти“ і Л. Храпливої „Українським матерям“. Слідували народні танки, де Х. Губицька і С. Данилович відтанцювали Козачок, Катерину і вязанку гагілок. Програму закрито сольо-співом П. Лавришко і живим образом. Дитячі виступи викликали

гучні оплески, а п. Кашубінська дістала признання присутніх. По закінченні концерту о. парох Фецица відкрив вечерю молитвою. П. Корпало покликкала п. Еву Хомів до переведення свята. По вечері п. Хомів покликкала до слова о. пароха, що у своїй промові привітав усіх українських матерей. Матері належить велика пошана за те, що вона пам'ятає не тільки про свою родину, але й про сиріт. Другим промовцем був п. Білецький, диригент нашої церкви. Він висказав своє признання для організації, що нагадала йому Союз Українок у краю. Третя бесідниця й. Іванна Бенцаль, голова Окр. Ради у Нью Йорку зложила привіт і побажала всім матерям здоров'я і сили у громадській праці. Даліше привіти зложили голова 4 Відділу п. Анна Кізіма і членки Відділу пп. Е. Ликтей і М. Ленчук. Від 3 Відділу промовила п. Ковальська, диригентка концерту п. Кашубінська. Потім забрала слово почесна голова 8 Відділу п. А. Дзюма і закликала молодше жіноцтво, щоб воно стануло до спільної праці в 8 Відділі СУА.

У День Матері членки не забули про сиріт, бо зібрали коло 40.50 дол., які передали о. Несторові. Дохід зі свята у висоті 100 дол. ухвалено дати на школу св. Юрія в Нью Йорку, яку мають почати будувати цього року.

Підготову вечері перевів спеціальний комітет під проводом Марії Стравс. Членки напружувались, напекли гарних пасок, другі принесли квітів і за те всім належить щира подяка.

На закінчення свята п. Корпало попрохала зложити пожертву на школу св. Юрія в Нью Йорку. Збірка принесла 47.25 ц. Збірку перевели пп. Анна Свенсон, Марія Собол, Ю. Івусич і М. Стравс.

Наприкінці кожна мама дістала дарунок. Голова п. Корпало попрохала, щоб присутні відслівали матерям „Многая літ“. На тому закінчено День Матері у Бронксі.

Ева Корпало, голова
Ева Хомів, секр.

Піврічні збори 8 Відділу

Дня 18. червня зійшлися членки 8 Відділу, щоб послухати піврічного звіту з праці. Коли уряднички зложили звіт, присутні подякували їм оплесками за те.

Потім голова зборів п. Корпало пригадала, що в днях 2., 3. і 4. вересня відбудеться у Філадельфії Конвенція і треба вибрати делегатку. Вибрано п. Еву Хомів, і як заступницю п. С. Штигу.

По закінченні зборів п. голова попрохала всіх членок до гарно застелених столів із перекускою. При їжі всі забавлялись оживленою гутіркою. Наприкінці голова побажала всім гарно провести вакації і скоро повернутись до праці. Збірка дала 15 дол., які призначено на „Наше Життя“.

Ева Корпало, голова

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свято Батька

19. червня 23 Відділ влаштував пікнік у честь батька у парку при вул. Аутер Драйв. Погода була гарна, прибули членки і запрошені гості. Комітет приготував смачний обід. Голова відкрила свято молитвою. Присутні згадали батьків, що відійшли мовчанкою, а тим, що були приявні, відспівали „Многая літа“. Потім гості споживали обід, що його членки Відділу розносили. По живій товариській гутірці голова п. Форись подякувала всім за участь і закрила свято.

Доходу з пікніку було 40 дол.
Анна Назаркевич, секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Ювілей членки 30 Відділу

Дня 29. травня у домі п-ва Мураль відсвятковано 40-літній ювілей подружжя п-ва Козір. Свято влаштувала їх дочка Олена і зять Василь Мураль. Прибуло багато гостей та багато членок 30 і 60 Відділів. Старостою свята був п. Горин, а старостиною п. К. Габрівська, дружбою п. Юнич, а дружкою п. Білянська.

При головному столі засіли ювіляти, де пишався „коровай“. Провід гостини спочивав у руках п. Горина. Він побажав ювілятам щастя та многих літ. Далше промовляли п. Габрівська, як сусіда і кума та п-во Муралі, п. Юнич, п. Білянська і п. Морозович. Наприкінці дочка і зять побажали здоров'я і многих літ.

Присутні не забули й про Союз Українок Америки. Староста пригадав, що п. Козір є членкою 30 Відділу СУА, її дочка Олена Мураль є головою 60 Відділу, а сваха п. Катерина Мураль головою 30 Відділу СУА. Збірку перевели пп. Мураль і Габрівська. Зібрану суму у висоті 32 дол. призначено на Дім СУА.

Щира подяка ювіляткам і гостям за цю пожертву! Всі членки 30 Відділу бажають щастя, здоров'я і многих літ нашим ювілятам!

Свято Матері 30 Відділу

У доповненні до опису про Свято Матері подаємо список жертводавців, що причинились до збірки:

По 1 дол. зложили: Катерина Мураль, Параня Різун, Анастазія Полівка, Катерина Габрівська, Софія Чубіпська, Софія Туцька, Емілія Дуброс, Катерина Фецачин, Анастазія Кухта, Розалія Чопко, Катерина Гнатко, Марія Лабік, Анна Арнол, Розалія Завінська, Юлія Возька, Розалія Савчак, Параня Мазоловська, Анна Шегда, Катерина Козир. П. Семенік, решта дрібними. Збірка дала 22.75 дол.

Марія Фецачин, рек. секр.

„Світличка“ для дітей

33 Відділ СУА виказав знову нову ініціативу у відношенні до нашої дитвори. Дня 15. січня відкрито заходами його дитячу „світличку“, що діє що суботи від год. 10. ранку до год. 2. по пол. Вже перед тим управа Відділу заповіла цей почин через радіо, заохочуючи батьків до участі. Кімнату винаймлено у Лемківському Домі при 11-ій вулиці і прикрашено іконою Божої Матері, портретом Лесі Українки, патронки Відділу, та емблемою СУА. Нижче, щоб було до-

ступно малим гостям „світлички“, розміщено цікаві для них образки — ялинку, вертеп, різні тваринки... Все це збрала орг. референтка Відділу п. Оріся Руденська. Книжечки для дитвори постарала культ.-освітня референтка п. Марія Мельникова. Про смачну перекуску подбала госп. референтка п. Ганна Стецякова. Виховна референтка п. Володимира Полянська і вчителька п. Павлина Камінська мали наповнити „світличку“ виховним змістом.

Голова Відділу п. Михайлина Ставнича відкрила „світличку“. Слідували привітання від п. Олени Дуб, садівнички зі Львова, й інж. Івана Фура від „Рідної Школи“. Потім молитва дітей під проводом учительки: перекуска. А потім почались гри — Хреста. У програму вчора вхо „Подояночка“, „Царівна“ й інші. Час проминув дуже скоро.

На цю першу спробу явилось 23 дітей. Від того часу що суботи сходяться діти Клівленду й кожного разу число їх більшає. Дитяча „світличка“ стала радісним виховним осередком наших малят.

Свято 70-ліття жіночого руху

Напередодні свята дня 12. березня влаштували Відділи СУА у Клівленді чайне прийняття з нагоди приїзду орг. референтки СУА п. Марії Біляк. Прибули членки 25, 30 і 33 Відділів та представниці 8 Відділу Укр. Зол. див виступ п. Орісі Руденської з донечками Дадою й Лесею, які відспівали ряд коломийок при супроводі фортепіану. При чаю вивязалась приємна гутірка, де подали низку думок і проєктів від 30 Відділу голова п. Олена Мураль, а від 8 Відділу Укр. Зол. Хреста п. Олена Дубова. Своїми споминами про перед-святочний час на рідних землях поділилась містоголово 33 Відділу п. Лідія Вовк.

Дня 13. березня зійшлися численно членки й гості у великій світлиці Укр. Нар. Дому. Чудову декорацію сцени викопала п. Неоніля Раковська: велике золоте сонце з багатим промінням, що символізувало великий вклад

ідей і праці провідниць українського жіноцтва. Свято відкрила короткою промовою голова 33 Відділу п. Михайлина Ставнича. Попрохала вшанувати мовчанкою всі жертви жіночого руху, що закінчили життя в концтаборах та тюрмах. Далше передала привіт усім нашим поєстрам поза залізною заслоною, що не можуть такого свята відсвяткувати. Вкінці зложила сердечні побажання голові СФУЖО Олені Кисілевській, яка саме в березні завершує 86 літ віку. Слідувала доповідь орг. референтки СУА п. Марії Біляк. Доповідачка подала коротко цілу історію жіночого руху, схарактеризувала поодинокі його етапи та змалювала важке змагання української жінки пліч-об-пліч своїх братів за волю свого народу.

У мистецькій частині програми виступив жіночий хор під управою п. Олени Дубової із двома піснями: баркаролею Ст. Людкевича та народньою піснею „Ой, горе тій чайці.“ Хор цей постав спеціально для цих роковин, а ініціативу до того подала орг. референтка 33 Відділу п. Оріся Руденська. Дальшою точкою була деклямація поезії Л. Українки „Контра спем сперо“, яку виконала по-мистецьки п. Володимира Кавка, голова 8 Відділу Укр. Зол. Хреста. Слідував сольо-спів молодой співачки Марти Кульчицької, що при супроводі п. Ірини Лончини-Винницької відспівала Заремби „Соловейка“.

У другій частині свята виставлено інсценізацію поезії „Три шляхи“, яку зладила Ірина Лаврівська з Бофала, а перевела Володимира Кавка. Музичний супровід дали вчителі УМІ пп. Шиян та Лесик. В інсценізації взяли участь п. Одарка Боднарівна (мати), пп. Одарка Городиська, Марта Ковчева, Лариса Зварун (дочки) п. Володимира Кавка (ведуча), пп. Оксана Плюжківна, Одарка Голубцівна і Віра Грабцівна (хор). Закінчила все жива картина „Встане Україна“, де Україну символізувала молода красуня зі смолоскипом у руках.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Уродини членки 46 Відділу

14. травня ц. р. по маївці зішлося чимале число членок на місячні збори. По молитві, відчитанні протоколу й обговоренні важних справ не замикали зборів, як звичайно, а перейшли до сусідньої кімнати зробити несподіванку довголітній і активній членчині цього Відділу п. Букаті, з нагоди її уродин. Тут при вході п. Мила, голова Відділу, причепила Ювілятці святочний букет та вручила скромний дарунок, а присутні побажали щастя хороводом. П-і Харук, Намака і Співак приготували столи до котрих охочо всі позасідали. По смачній перекусці п. Бурак привітала Ювілятку і підкреслила її діяльність у Відділі, а головно у справі приєднування членів. П. Терлецька побажала щастя і здоров'я не тільки Ювілятці, але й її родині. П. Телятник в обіймах радості вітала Ювілятку і згадувала ще початкові часи, як обі разом маскувались на балі заробляли грошей для товариства. П. Телятник заклікала як давніх, так і теперішніх членок до приєднування членок для СУА та до жертв на добрі цілі. Тут зібрано 27 дол. з чого призначено на „Наше Життя“ 5 дол.

„Многая Літа“ співали не тільки п. Букаті, а також і іншим поєстрам, що народжені в травні, а саме пп. секретарка Кульчицька, Бурак і Гащук. Співали різних пісень, але найгарніше випала „Де згода в семействі“. Коли п. голова ділила святочний торт для кожної членчині до дому, присутні співали Христос Воскрес. Гимнами Союзу Українок і національним закінчили сходи. Присутня

НЮ БРОНСВІК, Н. ДЖ.

Новий Відділ СУА

Дня 7. травня 1955 відбулися основуючі загальні збори 65 Відділу СУА в Нью Бронсвіку. Приявних на зборах було 17 членок, які вибрали слідуочий уряд:

Ганна Ратич, голова; Соня Микитка, заст. голови; Уляна

Павлинська, секр.; Дарія Гусар, касієрка; Олександра Ощудляк, культ.-осв. реф.; Ірина Гроль, орг. реф.; Анна Наконечна, господ. реф.; Софія Котис, Константина Дуб, контр. комісія; Маруся Серна, секр. англ. мови і звязкова.

По дуже живій і річевій дискусії ухвалено відбувати ширші сходи членок раз на місяць, а саме в першу п'ятницю кожного місяця.

На початок як першу імпрезу порішено відсвяткувати День Батька дня 19. червня 1955.

Членки поділили працю поміж себе: одні зайнялися господарською частиною і підготували перекуску, — а другі підготуванням дитячих деклямацій, офіційної та мистецької частини.

Свято відкрила голова закліком: Звернім свої очі на Україну і віддаймо доземний поклін тим всім батькам, що мучаться в большевицькій неволі, а помянім тих мовчанкою, що закатовані по большевицьких тюрмах та концентраційних таборах і тих, що героїською смертю впали за волю України.

Привітала батьків та гостей і менші діти почали спільну молитву „Боже отче глянь на діти“, а потім деклямували зворушливо віршички на День Батька, а старші діти грали на фортепіані і акордеоні. Дуже дбайливо опрацьований реферат про значення батька в родині і громаді виголосила п. Ощудлякова. Невеличкий жін. хор, що його провадив проф. Дуб, відспівав досить добре дві пісні.

На прохання голови о. Василь Танчак провів молитву і всі сіли до смачной перекуски, яку обильно підготували наші членки.

В часі прийняття пластунки з Джерзі Ситі вивели кілька хороводів і дуже гарно відтанцювали аркана. Як на першу імпрезу нашого Відділу то вдалася надсподівано гарно, а успіх був більше моральний, як матеріальний. Ми жінки хочемо бути тим цементам, що споює збайдужілу громаду.

Анна Ратич, голова
Ул. Павлинська, секр.

Заспівай, Бояне

„Ми ті, що вірні меті
Йшли безупинно до неї.“
(Е. Плужник)

Існує гасло, що історія знає тільки ті народи, які мали своїх героїв. І, справді, історія визволення всіх народів з-під ярма, це передусім, історія героїв і мучеників цих народів. І поки є героїзм і поки є жертви — ми можемо вірити в перемогу нашого ідеалу. Бо нарід можна тільки тоді побити, коли вже згублені його ідеали. О. Ольжич писав: „Сучасна українська свідомість спирається на тривалому тисячолітньому підмуровку“. На цьому підмуровку йде постійна вперта боротьба українського народу за той самий ідеал. Ця боротьба все розпалюється і вона є для нас запорукою кращого і достойного майбутнього нашого народу. Бо в світі все відбувається зусиллям, працею, натхненням і боротьбою. І навіть найшляхотніші ідеї, як звільнення від кріпацтва, поки вони стали законом, — за них йшла боротьба і проливали кров. І тому тіні героїв, що за нашу батьківщину віддали своє життя, нам ближчі, ніж багато тих сучасників, які егоїстично увійшли лише в своє особисте життя, забувши про неволю рідного краю.

Кожна історична доба відрізняється своїм світоглядом і дієвими постатями. І кожна доба нашої історії дає доказ активної участі українських жінок.

За історичним переказом південно-понтійська Україна була колись країною завзятих Амазонок:

„Тут ще найздниця скакала
І військо не мале вела.“
(І. Котляревський)

І була вона, як малюють її чужі подорожники, „страшна войовниця, знахурка і чарівниця“. Амазонки їздили верхи з луком і щитом, а їх дівчата не могли раніш вийти заміж, поки не забють хоч одного ворога.

Перші вістки про українців (хоч тоді й багато століть пізніше назви „українці“ ще не вживали), дійшли до нас з IV в. по Р. Х. Але ще перед ними жили на нашій землі різні народи: скити, сармати, алани.... В IV ст. по Р. Х. почалось велике переселення народів. З'явилися німецькі племена готів. Потім з Азії насунули тюркські племена гунів з Атилою (V ст.). По відході їх звільнились широкі простори теперішньої України і їх заняли анти. Єпископ Йордан з Равенни в 450 р. по Р. Х. пише про країну скитів, положену між теперішнім Озівським морем і Вислою і твердить, що там жили словяне, між якими було плем'я АНТИВ, що „зайняли землю від Дністра до Дніпра“. Ще єгипетський король Весосіс пішов війною на скитів, про яких старовинний переказ каже, що вони були чоловіками амазонок.

В VI столітті прийшла орда обрив, в VII хозарів, які оселилися між Озівським і Каспійським морем. Тип жінки — войовниці заміняється поволі типом „віщої-дів“, словянської Полудниці. Вони відважно воюють, а в мирний час господарять і прядуть лен.

„І ждуть жінки із стравами мужів
У білих простих і важких уборах.“
(О. Ольжич)

„Країна словян — край рівний і лісистий“, пише про нашу землю арабський письменник X ст. Ібн—Даст. „В лісах вони й живуть. Як котрий умре, вони палять його труп“. „Як у кого з них родиться син, він бере голий меч, кладе перед новонародженим і каже:

— „Не залишаю тобі в спадщину ніякого майна. Матимеш тільки те, що здобудеш цим мечем“.

Словянські племена за тих часів, як їх застає історія, жили родами, себто сім'ями. Коли одружувались, не відділялися зі спільного батьківського госпо-

дарства а жили разом. Так сім'я розросталась у рід. На чолі роду стояв найстарший віком дід або баба.. З родів складалось плем'я. А важливі справи вирішували на вічах. Правильних шлюбів не було, а звичайно чоловік або купував собі жінку, сплачуючи „віно“, викуп за те, що забирає з тієї сім'ї робітницю, або викрадав собі жінку під час забав „ігрищ“ молоді. В давніших часах куплена жінка була такою ж власністю чоловіка, як і його худоба. Він міг її вбити і це не вважалося за провину. Тяжка доля такої дівчини, яку продавали в чужий рід, оспівувалась в піснях... Та жінка-мати займала в сім'ї поважне місце і по смерті чоловіка робилася головою родини.

„... Мати,
Скромна сестра і галас малих братів.“
(О. Ольжич)

По старо-словянському звичаю вдови користувалися повними горожанськими правами. І, взагалі, положення жінок у словян було краще в той час, як у інших європейських народів.

Лев Диякон пише про наших предків: „Нарід нерозважний, войовничий, сильний, що нападає на всіх сусідів. Вони ніколи, хоч і переможені, не віддаються в руки ворогів. І якщо не сподіваються вирватися, то встромляють собі в нутро меч і так себе забивають“.

Серед легенд початків нашої історії згадується княжна Галиця, дочка легендарного короля Галичини. Після смерті свого нареченого вона не схотіла вийти заміж за готського короля-веча і — щоб врятувати Галичину від знищення готами — втопилася. Історичні легенди цікаві тим, що відбивають світогляд і ідеали тієї доби. А які були ці ідеали, ми читаємо в споминах візантійського письменника Маврікія, де він згадує і про героїчний світогляд українських жінок, хоробрих наїзд-

ниць, які разом з чоловіками своїми приймали участь у кри-
вавих боях і ворогам кидали
аркан на шию на повнім скоку
на коні. Багато їх вважало
смерть чоловіка за смерть влас-
ну і по смерті дружини свого,
лада, добровільно йшли на ко-
стрище.

На думку нових дослідників,
варяги, коли прийшли на наші
землі, вже застали там словян-
ську державу. І може тому ці
суворі північні, воїни, подібні
на видовбані з каміння мону-
менти, так скоро засимілюва-
лись.

Та ось з мряковиння століть
виступає постать жінки — во-
лодарки — символу організова-
ної міцної влади і державної і-
деї. Наш літопис, чужоземні
джерела і низка легенд, малю-
ють нам яскравий, повний енер-
гії образ Ольги “мудрішої із
чоловік”, як казали про неї ки-
яни. І хто б вона не була — бо
історики по різному ясовують
її походження — чи словянка,
дочка селянина-перевізника,
Прекраса, яка змінила своє ім'я
після шлюбу на ім'я Ольги, чи
скандинавка, варяжка, Гель-
га, чи бояришня з посади Ви-
бутова біля Плескова (Пскова),
яку ще 10-ти літньою дівчин-
кою князь Олег привіз до Кие-
ва в майбутні дружини князеві
Ігореві — це не має такого зна-
чення, бо звязана вона з на-
шою історією. Образ її все мі-
няється... То мудра і гарна дів-
чина — за красу і хитрість во-
лодаркою стала. То княгиня,
що вірна традиціям предків,
люто мстить деревлянам за
смерть свого князя-лада і тим
відповідає дикому варварсько-
му ідеалові епохи. Відістивши,
завойовниця стає правитель-
кою, мудрою хазяйкою землі
руської. Починається низка її
реформ: вводить оподаткуван-
ня підвладних їй племен, “уста-
вляючи устами і уроки”, вно-
сить порядок у промисл, “в ло-
вища” с. то ловецькі терени, ва-
жливі в той час, бо давали до-
рогочінні хутра для експорту.
Ольга здається перша влашто-
вує землепорядок на Русі. І ча-
сто сама з невеликим почотом
обїздить свої землі. З зовніш-

ньою політики Ольга навязала
тісніші звязки з Царгородом і
з Німеччиною. В 959 р. вислала
посольство до римського імпе-
ратора Оттона просити єписко-
па і священників. і тут бачимо
ще один образ княгині Ольги —
Ольги-християнки. Вона лиш
вагалась чи завести християн-
ство на Русі у звязку з Візанті-
єю чи з Римом? Вже до неї
почало християнство ширитись
на Русі через торговельні зно-
сини з греками. Від греків пе-
реїняли християнство деякі ва-
ряги “мнози бо беша варязі
християни”. А за ними і русичі.
У дружинах князя Ігоря було
вже багато християн. Християн-
ська віра була знайома киянам
ще при перших варязьких кня-
зях, хоч ще при Володимирі Ве-
ликому у Києві стояли поган-
ські ідоли. Перша з жінок у ки-
ївській Русі, що прийняла хри-
стіянство, була дочка київсько-
го посадника Доброгніва. Ім'я її
згадується в грецьких історич-
них джерелах. Дружина Ас-
кольда, Ірина, яку дитиною ви-
везено до Царгороду, і яку вже
дорослою дівчиною врятовано
з полону, була перша наша кня-
гиня-християнка. Та все ж хри-
стіянство ще дуже поволі ши-
рилось у київській Русі. Напри-
клад син княгині Ольги, Свято-
слав, прозваний Хоробрий, не
захтів прийняти християнства,
бо “його вої над ним сміяти-
муться”. З воями своїми вів су-
воре життя і рухався з місця на
місце дуже легко: “легко ходя,
яки пардус” (барс). Побив вя-
тичів, розгромив хозарське
царство, племена ясів і каго-
сів на р. Кубані, на Волзі кам-
ських болгар і на довго осів в
Болгарії. і княгиня Ольга, вже
стара, фактично й далі керува-
ла державою у столиці Києві.
Вона не завагалась прийняти
християнство, а її великий автו-
ритет в очах народу ще більше
прихилив до християнства за-
гал і полегшив її внукові, кня-
зеві Володимирові, відносно
без великих труднощів охри-
стити киян, в той час коли інші
племена до хреста приводили
“огнем і мечем”. За це церква
нарікла княгиню Ольгу “свя-
тою”.

Взагалі часи княгині Ольги,
князів Олега, Святослава, Во-
лодимира, Ярослава — це ча-
си найбільшої експансії Київ-
ської Держави. Це доба вели-
ких здобутків, блискучих по-
ходів на Чорне море, на Каспій,
Балкани. Син Ольги, князь Свя-
тослав, завойовник Хозарської
імперії, мрів оволодіти Царго-
родом. Держава зміцнюється...

„Поволі зростають міста,
як хотіння, як гордість,
Поволі тужавіють села,
з містами поєднані міцно.“
(Юрій Липа)

Після хрищення Русі за Во-
лодимира Великого звязки Ки-
єва ширшають. Крім Візантії і
Скандинавії, а при Ользі ще й
Німеччини, тіснішим стає зв'язок
з Польщею, Уграми, Чеха-
ми. Та після смерті Ярослава
Мудрого київська Русь розпа-
дається на уділи. І це заверши-
лось у XII ст.

Перші відомості про само-
стійну діяльність жінок XI, XII
і XIII ст., зустрічаємо серед кня-
жен, у яких це носить характер
побожности, у ділах християн-
ського милосердя. Історія збе-
регла нам ім'я княжни Евпраксії
Всеволодовни, яка стала ні-
мецькою цісарєвою, дружиною
Гайнріха I. Чоловік умовляв її
перейти на латинство. Вона
довго відмовлялась, віддана
своїй вірі, та коли він став при-
мушувати, відійшла від нього.
Це була в ті часи річ виїмкова.
Така жінка мусіла собі усвідом-
лювати, що її особисте життя
на віки зломане. Та вона, хоч
свідома цього, не може йти
проти свого переконання, не
може зрадити “своєї віри”. Бо
в той час вірність вірі було те
саме, що вірність батьківщині.
А віра для неї, віра-батьківщи-
на, була понад усе, понад осо-
бисте життя, понад життя її
близьких. 10 літ поневірялась
вона по світі і аж у 1116 році
пішо прийшла в Україну і від-
разу постриглася в Андріїв-
ським монастирі.

Там, де тепер Білорусь, лежа-
ла полоцька земля. В IX. і по-
чатком X. стол. вона належала
князю Олегу. Вкінці X. стол.
там княжив князь Рогволод.
Володимир Великий звоював

цю землю, забив Рогволода а дочку його, Рогніду, взяв собі за жінку. Згодом він вислав її з сином Ізяславом до Полоцька. І від цього Ізяслава, сина князя Володимира, і пішов полоцький рід. Одна з княжен у тому роді з юних літ зацікавилась наукою, що було в ті часи в усій Європі річчю виїмковою для жінки. Тому що в полоцькому князівстві в ту добу вчитися можна було лише в монастирі, 12-ти літ вона постриглась у черниці, а як виросла й більше духовно визріла, при тому монастирі заснувала першу вищу жіночу школу для дівчат різного стану, не виключаючи й селянок. Сама займалася переписуванням релігійних книжок мовою церковно-словянською. В 1170 р. вона поїхала на прощу у Святу Землю, що було тоді великою і небезпечною подорожжю. Але велика була її віра і пам'ятала вона слова св. отців

**„Будь вірним до смерти,
І дам тобі вінець життя.“**
(Св. Іоанна, II, 10)

Померла вона в Єрусалимі і там похована. Церква зачислила її до святих.

З інших фундаторок монастирів, що були тоді огнищами не лише віри але й письменства і науки, і притулками для бідних і хворих, відомі ймення княгинь Уляни Кобринської, Ганни Слуцької, Олени Гольшанської-Дубровицької і княжни Анни Всеволодовни, яка була одною з найбільш освічених жінок свого часу. Молоденькою дівчиною вона пішла у черниці, свідомо зрікшись усіх радощів життя. В монастирі вона заснувала дівочу школу і знову ж цікаво — ця школа була для дочок і бояр і селян. І довгі роки княжна сама керувала монастирем і своєю школою.

З цих прикладів видно, яке високе становище займала тоді жінка в нашій суспільстві. Про це говорить і “Руська Правда” Ярослава Мудрого, під владою якого ці землі були могутньою державою. Скандинавські, німецькі, голяндські, малярські купці мали у тогочасному Києві

свої дільниці... Грецькі мистці прикрашували палаци Києва та його 400 церков. Київ тих часів називали суперником Константинополя. Двір київський при Ярославі стає відомий в Європі своєю гостинністю. Бачимо там чеканну монету, на площах грецькі і римські статуї, зорганізоване військо, розвинений правовий лад. Слава про Київ розходить по всьому світі... Це один з великих європейських центрів. Не даремно пізніше французький історик Рамбо порівнює Ярослава з Карлом Великим. Всі володарі шукали приязні Ярослава і хотіли з ним поріднитися. Старша з дочок його, Єлисавета, не хотіла виходити за норвезького королеви Гаральда, який довгий час гостював при Ярославовому дворі. Засмучений вікінг подався у мандри здобувати собі славу. Серед битв і лицарських пригод, він складав пісні на честь Єлисавети, про “руську дівчину, яка його не любить”. Як герой повернувся до Києва і аж тоді добився руки Єлисавети, яка стала норвезькою королевою і, вже коронована, все ж не змінила своєї віри. Наймолодша дочка Ярослава, Анастазія, вийшла заміж за угорського короля Андрія а середня, Анна Ярославна, за французького короля Генріха I. Капетінга. Французькі історики, студуючи ту добу, висловлюються про неї, як про дуже освічену і видатну жінку тогочасної Франції, яка брала участь у державних справах, а по смерті чоловіка була довгий час регенткою малолітнього сина Філіппа.

Великим нещастям для київської Русі були постійні напади кочовників — половців. Цих нападів було дуже багато і найбільш сильних було з 50 за 150 років (від 1061-1210). Вони напали на оселі й міста, палили їх, руйнували, мешканців забивали чи брали в полон. Для боротьби з половцями князі на східних кордонах своїх земель робили вали із ровами, тримали на кордонах озброєні відділи. А щоб більше забезпечити спокій своїй землі, деколи самі

переходили в наступ, відганяли половців і звільняли від них торговельні шляхи, які через степи вели до південних морів. Так князі розгромили половців у 1103 р.

„З Божою поміччю, молитвами святої Богородиці, і святих янголів, повернулися руські князі додому з великою славою, що розійшлася по всіх людях і до всіх дальших країн, то значить греків і угрів, ляхів і чехів, аж до Риму дійшла на славу Божу завжди і нині і по всяк час на віки віків амінь“.
(Київський Літопис)

Другим нещастям Київської Русі по смерті Ярослава Мудрого, були сталі усобиці князів. Вже сини Ярослава почали сперечатися між собою за княжі “столи”. Не втихомирюється це й тоді, коли київський князь Володимир Мономах, героєм боротьби з половцями і автором знаменитого “Заловіту Володимира Мономаха своїм дітям”, кличе їх бути справедливими, милосердними, виконувати свої обов'язки і ін. (Пам'ятник літератури багато гуманніший і морально вищий (XII ст.), як московський Домострой, пам'ятник XVI ст.). По смерті талановитого, улюбленого киянами князя, усобиці почалися знову. Це так ослабляло князів, що половці могли легше боротися з ними і все частіше нападати на їх землі. Так скінчився поразкою і полоном похід сіверських князів Ігоря і Всеволода Святославичів (1185 р.). Про це згадує літопис і це оспівано в славній пісні-епопеї “Слово о полку Ігореві”. Особливим чаром овіяна там постать дружини Ігоря Святославича, Євфросинії, так званої Ярославни, дочки Ярослава Осмомисла, того, “що своїми залізними полками заступив королеві путь, затворив Дунаю браму . . . і стріляв з батьківського золотого стола султанів половецьких”, як пише про нього “Слово о полку Ігореві”. Поетична постать Ярославни, яка плакала на стінах Путивля, виглядаючи з походу на половців 1185 р., чоловіка й сина, є улюбленою темою всіх часів.
(Закінчення буде).

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Наше листування приносить нам не раз цікавий відгук. Багато побажань, багато радості впливає з тих листів. На всі запити стараємось дати негайну відповідь, а коли вони мають значення для ширшого круга читачок, то й відповідаємо в журналі.

А не раз приходять листи, що не вимагає публічної відповіді. Він є тихим признанням для нашої праці, радісним підбадьоренням на дальшому шляху. Але не раз він говорить і про авторку багато. І щоб зясувати її громадську поставу, подаємо один із них:

Дорогі працівниці й урядниці!
Вітаю Вас, дорогі сестри по Христу Божим словом: Слава Ісусу Христу! Я бідна вдова і хворію цілу зиму. Тепер трохи ліпше чуюся і знов пильную трое дітей своєї дочки. Дістала я „пейду“ за дві неділі, 10 дол. Я Богу дякую, що мені допоміг ще заробити і допомогти біднішим від себе. Не знаю, як довго буду могла робити. Мені вже 70 літ і я тяжко працювала. Посилаю Вам 10 дол., поділіть 5 дол. на Червоний Хрест, 2 дол. на каліків, 1 дол. сиротам, 1 дол. на заличенців, а 1 дол. на нашу жіночу газету, вона для мене дуже цінна. Я рада б, щоб кожна жінка так зробила, то було б дуже добре.

Бажаю Вам усім, що там пра-

ІЗ ПРОЄКТІВ НА КОНВЕНЦІЮ КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

1. Піддержуємо вже перед тим висунений проєкт, щоб поширити англійську сторінку в „Н. Ж.". Також вісті з Централі слід подавати по англійськи, щоб наша молодь могла слідкувати за працею в організації.

2. Піддержуємо бажання діставати через „Н. Ж.“ лікарські поради.

3. Не погоджуємось із тим, щоб бюджет СУА був проголошений у „Нашому Житті“.

За 30 Відділ СУА:

Марія Фецачин, секр.

цюєте, щастя і найліпшого здоров'я. Нехай Вам Господь дасть терпеливості і згоди все виконати, бо то важка праця.

Текля Гасюк, Ютика

До Централі Союзу Українок Америки у Філадельфія, Па.

Управа 47. Відділу СУА ім. Л. Українки в Рочестер, Н. Й. складає цією дорогою найщирішу подяку за допомогу в улаштуванні виставки українського народнього мистецтва в Галерії Мистецтв у Рочестер, а зокрема за випозичення надзвичайно цінної збірки кераміки, різьби, вишивок та костюмів, які були високо оцінені американськими мистецькими кругами.

Виставка мала дуже великий успіх, відвідувачів було найбільше з усіх інших виставок сезону, про що говорила директорка музею. Вона висловила нам подяку за те, що „ми дали їй змогу показати своїй публиці щось інше, такі високомистецькі експонати народнього мистецтва, яких у музею вони ще не мали“. Це був, за її словами, кольосальний успіх.

Про виставу, концерт в день відкриття написали допис до „Нашого Життя“, також вислали знімки, які ми поробили з виставки (кольорові).

Щиро здоровимо та остаємо з правдивою пошаною.

За Управу:

М. Крамарчук, голова
М. Прийма, секретарка

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У посмертній згадці в ч. 6 „Н. Ж.“ помилково подано прізвище покійної членки 28 Відділу СУА в Ньюарку. Прізвище Катерини Фіцалович прохаємо справити на Катерину Фесолович.

За цю прикру помилку прохаємо вибачення у рідні Покійної.

Управа 28 Відділу СУА

УВАГА МОЛОДІ МИСТЦІ!

Українська Ліга Молоді Пів. Америки розписує знов констест на проєкти Різдвяних листівок. Із надісланих проєктів Ліга вибере 6, що будуть видані й позначені іменем автора.

Проєкти величиною 5½" на 7" у двох красках з додатком чорного на білому тлі мусять опиратись на українських мотивах. За вибрані проєкти Ліга платить гонорар у висоті 20 дол. і 5 дол. додатково, якщо побажання унутрі також будуть виконані.

Проєкти висилати до мистецької референтки Ліги Наталії Кошей у Дітройті. Адреса: Nathaly Koshey, 3246 Trowbridge, Detroit 12, Mich.

НОВА СТАТУЯ

Церква св. Петра в Римі містить у своїх заглибинах ряд статуй святих, які збагатились тепер новою святою. Свята Луїза, співосновниця чину сестер-жалібниць св. Вінкентія станула тепер у цьому ряді. Вона жила у Франції у 17 ст.

ТУРНЕ ЖІНОЧОГО КВАРТЕТУ

Жіночий вокальний квартет „Верховина“ у Канаді під керуванням Оленки Глібович обїхав недавно тому ряд американських міст із власним концертом.

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

У червні виступили в Літ.-Мист. Клубі в Нью Йорку молоді мистецькі сили з концертом, у якому взяли участь скрипачка Аліція Бучинська, співачка Марта Кобрин-Кокольська і піаністка Калина Чічка-Андриєнко.

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

MA 7-1320

LO 3-9910

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Perdval Condy
Foreword by Clarence A. Manning

Ціна книжки \$5.00

Замовлення приймає

**Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.**

909. N. Franklin St. Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ ТА ПЕРШИХ КЛАС ШКОЛИ

Весна 50 ц.

Літо 70 ц.

Осінь 70 ц.

Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в ЦЕНТРАЛІ СУА

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE
Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH
SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort
No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

УКРАЇНКИ В КАНАДІ, АМЕРИЦІ Й ІНШИХ КРАЇНАХ СВІТУ!

Читайте і передплачуйте одинокий жіночий журнал у Канаді
„ЖІНОЧИЙ СВІТ“, який видає кожного місяця Організація
Українок Канади ім. Ольги Басаравої.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ охоплює собою всі ділянки суспільного
життя, цікаві для українського жіноцтва. В ньому знайдете
статті на теми: культурно-освітні, виховні, організаційні, го-
сподарські й ін. Є в ньому і зразки укр. літератури та поезії.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ дає також поради українським жінкам із
різних ділянок життя. Для дітей є окрема частина — т. зв.

„ДИТЯЧИЙ СВІТ“, в якій, крім листа до діточок від редак-
торки, є цікаві оповідання та гарні віршики. Журнал багато
ілюстрований. Річна передплата в Канаді й Америці \$2.50.
В інших країнах \$3.00.

Висилайте вашу передплату на адресу:

WOMAN'S WORLD

P. O. Box 791 — Winnipeg, Man., Canada